PETRA SAWLEY

Umbrele trecutului

ALCRIS

Capitolul 1

– Doctorul Pearson a spus că va fi aici pe la șase și jumătate, Jill, spuse doctorul Harvey. A trecut deja ora stabilită.

Bărbatul clătină din cap, apoi adăugă, oarecum dezamăgit:

– Mă gândeam eu că e prea frumos să fie adevărat, când mi-a spus că vrea să vină în Stirkfield ca asistent. La urma urmei, de ce-ar dori un medic bun, cu calificări excelente, să vrea să lucreze aici?

Jill oftă. Stătea lângă fereastra dormitorului tatălui ei și, trăgând draperia, aruncă o privire în stradă.

Scurta seară de primăvară luase sfârșit, iar trotuarele erau ude din cauza ploii neîntrerupte de la prânz. Silueta masivă a unui rezervor de benzină domina șirul scurt de case din față, cu ziduri cenușii. Da, tatăl ei avea dreptate.

Cine ar vrea să vină să lucreze în Stirkfield, când sunt atât de multe locuri mult mai frumoase în lume?

Un medic tânăr, ca Simon Pearson, ar putea alege cu ușurință între o duzină de spitale din sud sau din altă parte, toate dorind să primească medici stagiari.

Se întoarse de la fereastră și aruncă o privire spre bărbatul bolnav din fața ei. Da, tatăl ei era bolnav de câteva săptămâni. Bronșita și epuizarea își uniseră forțele împotriva lui, iar succesiunea de stagiari incompetenți îl obligase să lucreze, chiar dacă n-ar fi trebuit.

Ultima speranță păruse să fie anunțul dat pentru un nou loc de stagiar. "Perspectiva unei asocieri ulterioare", scria în anunț.

Jill n-avusese prea multe speranțe când anunțul apăruse în ziarele medicale. Bănuia că nici tatăl ei nu crezuse altceva.

Apoi, într-o dimineață, sunase telefonul. O voce profundă și gravă întrebase dacă se poate prezenta la un interviu, iar Jill fixase o dată pentru primirea doctorului Simon Pearson.

Acesta sosise în ziua următoare și rămăsese în biroului tatălui ei mai bine de o oră. La un moment dat, tânăra urcase în birou cu o tavă pe care se aflau cești de cafea. Observase că Simon se încruntase la intrarea ei și se întrerupsese, iar tatăl ei păstrase și el tăcerea.

Presupunea că tânărul medic era sensibil și nu voia să audă nimeni altcineva decât tatăl ei ceea ce avea de spus.

Mai târziu, după plecarea lui, urcase din nou în birou.

– Ei? întrebase ea.

– O să se descurce! răspunsese doctorul Harvey, deși expresia de pe figura lui o uimise.

– Vrei să spui că e de acord să vină aici?

– Da!

– Așadar, această primă cunoaștere a minunatului nostru Stirkfield nu l-a speriat! Nici măcar n-a cerut o perioadă de gândire?

– Nu! A spus că va începe imediat. Eu i-am răspuns că e foarte bine dacă începe de luni.

– Și ce calificări are?

– De prima mână. A lucrat în două spitale; unul chiar lângă Birmingham.

Jill coborâse din nou. Era uluită. Într-un fel, părea prea frumos ca să fie adevărat: un tânăr energic, cu calificări excelente, era pregătit să se stabilească într-un orășel din nord, când are toată lumea la picioare. Era prea bine ca să fie adevărat!

Dar acum nu apăruse la ora stabilită, cu toate că tatăl ei primise de dimineață o scrisoare în care anunța că va sosi cu mașina la ora șase.

– E aproape șase și un sfert, spuse doctorul Harvey. N-o să vină, Jill. Ascultă-mă bine, o să primim o scrisoare în care spune că s-a răzgândit!

Dar înainte să apuce să răspundă, auziră o mașină care opri în fața casei. Tânăra alergă la fereastră și aruncă o privire.

În semiîntunericul serii zări silueta suplă a doctorului Simon Pearson ieșind dintr-o mașină destul de uzată. Pentru o clipă,

aruncă o privire spre casa veche din fața lui, iar Jill remarcă liniile de pe fața lui îngustă și mica încruntare care-i micșora ochii întunecați.

"Poate se întreabă dacă nu cumva, chiar în acest ultim moment, n-ar fi mai bine să se răzgândească", se gândi ea.

– E doctorul Pearson? întrebă tatăl ei nerăbdător.

– Da! O să cobor să-l întâmpin.

În timp ce cobora scările întunecate și trecea prin holul îngust, tânăra simți că inima îi bătea mai tare. Nedumerită, se întrebă care putea fi motivul.

Acest bărbat nu însemna nimic pentru ea, în afară de faptul că venirea lui ar fi ridicat o mare parte din muncă de pe umerii tatălui ei bolnav.

Clătinând din cap, Jill deschise ușa. El stătea pe ultima treaptă și tocmai întindea mâna spre sonerie. Zâmbi la apariția ei neașteptată.

– Bună seara, domnișoară Harvey!

– V-am auzit mașina din camera tatălui meu. Așa că am coborât repede.

Bărbatul ducea o valiză și păși repede înăuntru.

– Doctore, o să te conduc întâi în camera dumitale, spuse ea, apoi presupun că trebuie să vorbești cu tatăl meu. Începuse să se teamă că nu mai vii.

– Îmi cer scuze c-am întârziat, se scuză el, mai ales c-am promis că mă voi ocupa de consultațiile de seară. Am încurcat drumul la câțiva kilometri de Stirkfield și a trebuit să mă întorc.

Jill urcă scările în fața lui și se opri în fața unei uși.

Îl conduse într-o cameră de dimensiuni medii, pe care se străduise s-o facă luminoasă și primitoare cu un strat proaspăt de vopsea de culoare deschisă și cu o vază cu narcise. Draperiile și covorul erau în culori vesele, iar o veioză cu lumină difuză de un portocaliu cald stătea pe noptiera de lângă pat.

– Ce cameră drăguță! exclamă el, privind în jur.

– Îmi pare bine că-ți place, zâmbi ea plecând privirea, jenată de lucirea ochilor lui cenușii.

Din motive încă necunoscute, privirea lui o neliniștea.

– Masa de seară se ia după consultațiile programate seara, între șase și jumătate și șapte și jumătate. Presupun că vrei să-l vezi mai întâi pe tatăl meu…

– Într-adevăr, trebuie să-l văd. Mai întâi mă spăl puțin, apoi voi merge în camera domnului doctor și-l voi anunța că am sosit.

După ce-i arătă sala de baie, îl lăsă singur și se îndreptă spre camera tatălui ei.

– A încurcat drumul, anunță ea. O să vină curând să te vadă, apoi va prelua consultațiile de seară.

– Bine! exclamă doctorul Harvey cu ochii închiși, ca și cum ar fi simțit că poate în sfârșit să se relaxeze.

Jill coborî în bucătărie. Sala de consultații era în spatele clădirii și, în timp ce pregătea masa de seară, auzi pașii pacienților care se prezentau la consultații.

Îl auzi apoi pe doctorul Pearson coborând scările și imediat după, clopoțelul care chema primul pacient.

Tânăra intră în sufragerie și aprinse încălzirea. Hotărâse ca, după ce-i va duce mâncarea tatălui ei la etaj și-l va servi pe noul medic în sufragerie, să mănânce singură în bucătărie.

"Sper doar că nu va crede că-l evit, își spuse ea. Dar poate preferă să fie singur. Sunt sigură că-mi va spune dacă vrea companie. Desigur, va fi altfel când tata se va simți din nou bine. O să mâncăm cu toții în sufragerie."

Când urcă în camera tatălui ei cu tava cu mâncare, acesta o privi neliniștit.

– Mă întreb cum se descurcă, spuse el. Ce rușine să nu pot fi lângă el la prima consultație!

– Eu nu mi-aș face probleme, tată, îl liniști ea. Pare destul de capabil să se descurce singur cu consultațiile– chiar când acestea au loc în Stirkfield!

El râse și luă cuțitul și furculița cu mai multă poftă de mâncare decât arătase de ceva vreme. Fiica lui oftă ușurată.

– Ai grijă să urce și să-mi povestească, strigă doctorul după fiica lui.

Coborând scările, Jill își spuse în gând: "dacă doctorul Simon a mai lucrat în spital, trebuie să fie obișnuit cu consultațiile". Lângă acest gând veni un altul: "mă întreb de ce a plecat– de unde o fi fost– ca să vină într-un loc pustiu ca Stirkfield."

Când puse masa în sufragerie, aruncă o privire spre inelul care-i strălucea pe inelarul de la mâna stângă.

Inelul lui Roger!

Pentru o clipă, ochii i se umplură de lacrimi. Părea să fi trecut atât de mult timp de când Roger i-l strecurase pe deget.

Se întrebă când va veni acasă. Ultima lui scrisoare venise în urmă cu o săptămână. Fusese trimisă din Singapore. Îi spunea că vasul lui, pe care era primul ofițer, urma să plece chiar în acea zi. Asta însemna că într-o săptămână, cel mult două, va ajunge în Anglia.

Jill se întrebă dacă fusese înțelept din partea ei să se logodească atât de repede cu un bărbat care lipsea atât de mult din țară. Apoi în minte îi veni imaginea lui Roger– înalt, bine făcut, frumos– și știu că o cucerise cu veselia și farmecul lui. Singură și retrasă din fire, îl găsise irezistibil.

Apoi, știa că, dacă se căsătorește cu Roger, nu va fi nevoită să-și părăsească tatăl. Putea să continue să stea cu el, câtă vreme soțul ei e plecat. Iar această casă din Stirkfield va fi pentru el un cămin, unde să se retragă după lungile călătorii la celălalt capăt al lumii. Mai târziu, după ce tatăl ei se va fi retras, poate s-ar lăsa convins să plece din acest oraș și să locuiască undeva în sud. Climatul mai cald va fi potrivit pentru plămânii lui sensibili. Iar ea va merge cu el, astfel încât Roger va avea când se întoarce un cămin într-o zonă mai caldă a Angliei.

Tânăra oftă. Ce departe păreau toate acestea!

Deveni deodată conștientă că nu mai auzea de câteva minute clopoțelul. Aceasta însemna de obicei că ultimul pacient a plecat.

Ieșind din bucătărie, merse încet pe culoar și ajunse la intrarea în sala de consultații. Ascultă o vreme la ușă. Nu se auzea nimic. Se întrebă dacă doctorul Pearson o aștepta să anunțe că masa de seară este servită.

Bătu la ușă, apoi aruncă o privire în cameră.

Simon Pearson stătea cu spatele la ea, cu capul plecat, contemplând flăcările.

– Doctore Pearson, spuse Jill, masa va fi gata în câteva minute. Cred că tata ar vrea să audă cum a mers.

El se întoarse brusc, speriat, de parcă n-ar fi știut că nu e singur în cameră. Era clar că gândurile lui călătoriseră foarte departe.

– Oh, da, mulțumesc, domnișoară Harvey, răspunse el. O să mă duc imediat la el.

– Cum a mers consultația? întrebă ea, aplecându-se să închidă încălzirea.

Bărbatul zâmbi.

– Cred că destul de bine, ridică el din umeri. Tatăl dumitale m-a avertizat împotriva unor persoane care cred că sănătatea publică este un club de binefacere. Numai unul dintre ei a apărut în această seară și nu cred că m-a îndrăgit foarte tare când am refuzat să-i dau o săptămână de concediu.

Figura lui Jill se lumină. Ochii ei albaștri străluciră și dinții albi i se zăriră o clipă, într-un zâmbet larg:

– Aproape pot ghici cine a fost, râse ea.

– În acest caz, nu vrei să-ți dezvălui numele lui.

– Doctore Pearson, acest lucru ar fi lipsit de etică, nu crezi?

Doar pentru o clipă, ochii de oțel luciră.

– Poate n-ar fi, răspunse el, apoi să îndreptă spre ieșire.

– Nu-l lăsa pe tata să te rețină foarte mult! strigă ea în urma lui.

Bărbatul nu răspunse nimic, dar începu să urce câte două trepte odată.

Tânăra intră în bucătărie și, simțindu-se mai bine dispusă decât fusese vreodată în ultimul timp, deschise ușa de la cuptor și scoase tava cu friptură de pui.

Capitolul 2

Când Jill aruncă o privire în sufragerie, Simon tocmai punea jos furculița și cuțitul. Îi zâmbi și observă:

– Mâncarea a fost delicioasă, domișoară Harvey. Nu știam că ești o bucătăreasă atât de bună!

Tânăra îi răspunse la zâmbet, încântată de laudă. Era obișnuită cu tatăl ei, care nu făcea nici o remarcă legată de mâncare. Uneori se întreba dacă își dă seama ce are în farfurie.

Luă farfuria tânărului medic și o duse la bucătărie. Când se întoarse cu o porție generoasă de prăjitură cu frișcă, el îi ținu ușa deschisă.

– Lângă masă, pe acel raft, se află brânză și biscuiți. Cred că ești flămând după o călătorie atât de lungă.

El începu să râdă.

– Pot să-mi dau seama că, dacă stau o vreme în Stirkfield, o să mă îngraș.

Tânăra aruncă o figură la silueta lui înaltă și subțire.

– Nu cred că ți-ar prinde rău, comentă ea.

Când se așeză din nou la masă, Simon o întrebă:

– Domnișoară Harvey, ai mâncat?

Ea clătină din cap.

– O să mănânc mai târziu.

Doctorul se încruntă.

– Nu-mi place să stai așa după mine.

Jill izbucni în râs:

– Dar să mă ocup de aceste probleme este treaba mea. Nu e nici un deranj să-ți servesc masa, doctore Pearson.

– Când tatăl dumitale se va simți mai bine, ce se va întâmpla?

– Oh, presupun că vom lua masa toți trei.

– În acest caz, de ce nu mănânci împreună cu mine, până când doctorul Harvey va putea să ni se alăture? Sunt sigur c-ar fi mai simplu decât să trebuiască să servești trei mese în trei locuri diferite.

– M-am gândit, ezită ea, mai degrabă mi-am imaginat că vei prefera să fii singur.

El clătină din cap cu hotărâre.

– Am fost singur destul de mult în ultimul timp, spuse el, apoi, dându-și seama că dezvăluise mai mult decât intenționa, ridică furculița și începu să mănânce.

– O să aduc cafeaua, se bâlbâi ea, nedumerită.

Întorcându-se, se grăbi spre ușă.

Mai târziu, când intră din nou în sufragerie, purtând tava cu ceașca de cafea, bărbatul tresări, apoi o privi nesigur.

– Tocmai mi-am dat seama că poate preferi să iei masa singură, spuse el. Crede-mă, nu vreau să deranjez.

Ea zâmbi și brusc, privind figura strălucitoare de sub coama de păr blond-auriu, Simon își dădu seama că era foarte frumoasă. Până în acea clipă, nici măcar nu-și dăduse seama cum arată.

– Mi-ar plăcea să mâncăm împreună, spuse ea. E frumos să ai cu cine sta de vorbă.

El aruncă o privire spre inelul de pe mâna ei stângă.

– Văd că ești logodită.

Jill se îmbujoră. Nu știa de ce se simte brusc atât de confuză. Era logodită de ceva vreme cu Roger. Ar fi trebuit să fie deja obișnuită să vorbească despre el.

– Da, este marinar, răspunse tânăra în cele din urmă.

– Acum este pe mare?

– Da! Vaporul lui trebuie să fie în drum spre casă, din Orientul Mijlociu.

– Cred că aștepți cu nerăbdare să-l vezi.

– Mă bucur întotdeauna să-l văd, zâmbi ea. Este foarte des plecat.

Tânăra se întoarse spre ușă.

– Dacă mă scuzi, doctore Pearson, o să urc să iau tava tatălui meu, apoi o să iau și eu masa. Te las să-ți bei cafeaua.

El ajunse din doi pași la ușă și o ținu deschisă.

– Îmi pare rău că te-am ținut aici de vorbă, în timp ce probabil mureai de foame, se scuză el. Mulțumesc pentru o masă foarte bună, adăugă el, în clipa în care trecea dincolo de prag. Nu m-am mai bucurat de multă vreme de ceva atât de mult.

Mai târziu, în timp ce-și termina cina, se întrebă unde mai exact trăise Simon Pearson, înainte de a veni în Stirkfield.

– În Londra, îi spusese tatăl ei, dar Londra era un oraș mare.

Poate că-și făcuse o parte de stagiatură într-o suburbie.

Soneria de la ușă sună tocmai când terminase de mâncat.

Cine ar putea fi? se întrebă ea, coborând scările. Probabil cineva care avea nevoie de o vizită a medicului la domiciliu. Dar de ce nu dăduse un telefon?

Când deschise ușa, descoperi o tânără care sprijinea cu greutate o femeie în vârstă. Figura acesteia era cenușie, iar ochii pe jumătate închiși arătau că era în pragul leșinului.

– Doctorul este acasă? întrebă tânăra. Mamei i s-a făcut rău…

– Ad-o înăuntru, spuse Jill, ținând ușa deschisă. Lasă-mă să te ajut!

– Ce s-a întâmplat?

Simon Pearson coborâse în hol. Nu așteptă răspuns ci, împingând-o cu blândețe dar cu fermitate pe tânăra epuizată, o sprijini pe bolnavă.

– S-o ducem în sala de consultații, spuse el, privind-o pe Jill.

Împreună, aproape duseră pe sus femeia aproape inconștientă în sala de consultații. Jill reuși să deschidă ușa și femeia fu ridicată pe masă, apoi acoperită cu o pătură. Părea să-și fi pierdut cunoștința.

– Ce s-a întâmplat mai precis? vru medicul să știe, aruncând o privire peste umăr spre fiica pacientei care, palidă și în șoc, se sprijinea de ușă.

– Ieșisem la plimbare, doctore, spuse ea în pragul lacrimilor. Când am traversat, mama a spus că se simte ciudat. A mai avut astfel de crize și la început am crezut că mai bine o duc acasă. Dar mi-a spus deodată că nu mai poate să meargă… am crezut că o să cadă. Nu știu cum am reușit s-o aduc până aici.

– Bine, o să aruncăm o privire, se întoarse medicul spre pacienta lui, apoi îi spuse încet lui Jill. Cred că mai bine o convingi să aștepte afară. Aici nu va face altceva decât să ne încurce.

Tânăra femeie nu auzise aceste cuvinte, dar Jill dădu din cap și se îndreptă spre ea. O conduse încet spre sufragerie și o așeză în fața focului.

– Așteaptă aici, murmură ea cu blândețe. Doctorul Pearson o să vină să-ți spună despre ce este vorba, după ce o va consulta.

Se întoarse apoi repede la Simon care, cu un stetoscop în mână, era aplecat asupra bolnavei.

– Pare un accident vascular, șopti el. Un lucru e sigur, trebuie dusă la un spital specializat. Ar fi bine să chem o ambulanță.

– O să telefonez eu, se oferi Jill, îndreptându-se spre birou.

– Spune-le să aducă oxigen, strigă el după ea. E foarte probabil să aibă nevoie.

Când se întoarse în sală, era din nou aplecat asupra femeii. Figura lui era neliniștită, când își luă stetoscopul de pe urechi și-l puse în jurul gâtului.

– Trebuie să-i fac un masaj cardiac, clătină el din cap. Ajută-mă s-o pregătesc.

Mâinile agile ale tinerei desfăcură hainele femeii, pentru a pregăti masajul cardiac. Simon începu imediat, de rezultatul acestei proceduri depinzând, poate, viața femeii.

Jill rămase cu el, anticipând fiecare cerere. Când auzi sirena ambulanței, alergă spre ușa de la ieșire și ieși în stradă.

– Aici! strigă ea, conducând apoi echipa medicală în sala de consultații.

Bărbații o urmară cu targa.

– Ați adus oxigen? îi întrebă.

Simon Pearson continua masajul.

– Cum se simte? se interesă ea.

– Mai bine, veni răspunsul. Inima ei a reînceput să bată regulat.

Femeia inconștientă fu ridicată încet și pusă pe targă. Fiica ei îi urmă.

– O să mă duc la spital cu ea, spuse Simon. Inima ei ar putea înceta să bată din nou.

În timp ce targa era dusă spre ambulanță, bărbatul se întoarse spre Jill.

– Mulțumesc pentru ajutor, zâmbi el. Nu m-aș fi putut aștepta la mai mult de la o asistentă cu experiență.

Tânăra răspunse la zâmbet.

– Am fost trei ani asistentă medicală într-un spital din Londra, dar a trebuit să renunț la studii când mama s-a îmbolnăvit și a trebuit să am grijă de tata.

El dădu din cap.

– Un medic este norocos să te aibă în preajmă în astfel de situații, spuse el, apoi dispăru.

Jill ascultă ecoul pașilor lui, cu un zâmbet care-i făcea ochii strălucitori. Apoi, când auzi o bătaie în tavan, se grăbi spre scări. Probabil că tatăl ei se întreabă ce s-a întâmplat. Cel mai bine era să urce și să-i spună despre ce e vorba, înainte să se dea jos din pat și să vrea să investigheze singur.

În timp ce urca scările își dădu seama că, pentru prima oară de câteva săptămâni– mai precis de la plecarea lui Roger– se simțea din nou vie cu adevărat.

Capitolul 3

Doctorul Harvey o fixă încruntat în clipa în care intră în cameră.

– Ce se întâmplă la parter? întrebă el. Mai întâi am auzit voci, apoi sirenele ambulanței. S-a întâmplat ceva?

– Unei doamne i s-a făcut rău pe stradă, explică Jill. Fiica ei a sunat la intrare și a cerut ajutor.

– Și presupun că doctorul Pearson a făcut tot ce-a știut mai bine, nu?

– I-a salvat viața! exclamă tânăra. A trebuit să-i facă masaj cardiac până la sosirea ambulanței. A plecat cu ea la spital.

– Foarte bine! Mi s-a părut mie că arată ca un bărbat capabil să se descurce în caz de urgență.

– Tată, își privi Jill tatăl, de unde vine doctorul Pearson? Și de ce a ales să vină la Stirkfield, când ar fi putut alege ceva mult mai bun?

Bărbatul îi evită privirea.

– Presupun că și-a spus că, în cazul în care parteneriatul este posibil, va reuși să avanseze mult mai repede aici.

Ea se încruntă.

– Nu știu de ce, dar nu prea cred că e așa. Ești sigur că nu-mi ascunzi nimic, tată?

Medicul părea jenat.

– De ce-aș ascunde ceva de tine, Jill? Sincer să fiu, cred că faci din țânțar armăsar. Simon Pearson e un tânăr care vrea să aibă cât mai multă experiență în medicină, iar Stirkfield este, din acest punct de vedere, la fel de bun ca oricare alt loc.

Tânăra văzu că tatăl ei se înfuriase și, știind că astfel bronșita lui se agrava, schimbă subiectul.

– O să-l rog să urce să-ți povestească, promise ea. Aceasta în cazul în care nu se va întoarce prea târziu.

– O să fiu treaz, indiferent de oră. Vezi cumva ochelarii mei? Încă n-am citit ziarul de seară.

Îi căută ochelarii și, sărutându-l repede pe obraz, coborî la parter. Încă nu terminase de spălat vasele.

În timp ce se ocupa de bucătărie, își dădu seama că asculta cu încordare, așteptând zgomotul ușii de la intrare. Se încruntă. De ce era atât de interesată de Simon Pearson?

Ar fi trebuit să se gândească la Roger, bărbatul cu care se va căsători, cel care, în câteva zile, o va ține în brațe.

Încercă să-și amintească figura lui Roger și cum arăta în clipa în care îl condusese la gara din Stirkfield, de unde lua trenul

spre Liverpool. Dar figura lui era începețoșată, singura imagine clară fiind doar mâna lui, care-i făcea semne de la fereastra compartimentului.

Auzi deodată zgomotul ușii de la intrare. Își șterse repede mâinile și ieși pe culoar.

În hol rămăsese aprinsă o veioză, care lumina slab figura obosită a lui Simon. Bărbatul își agăță haina în cuier.

– Cum se simte? întrebă ea.

– E un pic prea devreme să ne putem pronunța. E la reanimare, în grija echipei de acolo. Am așteptat o vreme, dar apoi a devenit clar că nu mai este nevoie de mine.

– Ai vrea o ceașcă de cafea? Pari obosit.

Experiența de mai devreme îi apropiase, astfel încât conversația se desfășura pe un ton intim, de vechi prieteni.

Figura lui obosită fu luminată de un zâmbet slab.

– E foarte drăguț din partea ta, spuse el.

– Focul este încă aprins în salon. O să-ți aduc acolo o ceașcă de cafea.

– Poate ar fi mai bine să-l văd mai întâi pe tatăl tău, clătină bărbatul din cap. Se face târziu și poate va dori să se ducă la culcare.

– O să fie încântat să te vadă, fu ea de acord, bucuroasă că noul coleg al tatălui ei se arăta atât de grijuliu.

Simon urcă scările și, în timp ce prepara cafeaua, Jill ascultă murmurul vocilor celor doi bărbați. După o jumătate de oră, doctorul coborî în salon. Tânăra îi oferi ceașca de cafea, iar el se așeză lângă foc.

– Tu nu bei cu mine? întrebă el.

Jill ezită, apoi zâmbi.

– O să mai aduc o ceașcă.

Când se întoarse în salon, el își aprinsese pipa. Rămase o vreme nemișcat, cu privirea pierdută în dansul flăcărilor.

– Domnișoară Harvey, se întoarse bărbatul deodată spre femeia de lângă el, fixând-o cu ochii lui cenușii, ești o persoană foarte odihnitoare.

Ea îl privi nedumerită, fără să știe ce să răspundă. În cele din urmă murmură:

– Sper că-mi vei spune pe numele mic, doctore Pearson, spuse ea. Nu știu de ce, dar "domnișoară Harvey" pare foarte… neprietenos.

Bărbatul începu să râdă.

– Nu era intenția mea, te asigur. Dar, dacă îți voi spune pe nume, trebuie să faci la fel. La urma urmei, nu este o diferență foarte mare de vârstă între noi.

– Eu am douăzeci și patru de ani.

– Și eu douăzeci și opt, deci suntem foarte apropiați.

Rămaseră din nou tăcuți, dar atmosfera era calmă și liniștită. Jill aruncă de câteva ori priviri furișe spre figura însoțitorului ei. Părea să fixeze foarte gânditor focul. De câteva ori trebui să facă eforturi mari să nu înceapă să-l întrebe despre viața și trecutul lui.

Dar de fiecare dată se abținu. Nu voia s-o creadă indiscretă. Poate că, după o vreme, prietenia lor se va dezvolta și vor ajunge și la astfel de întrebări.

Brusc, bărbatul își ascunse un căscat și-și scutură pipa.

– E timpul să mă duc la culcare, Jill, spuse el, pronunțând numele ei cu oarece sfială. Am avut o zi destul de lungă.

– Iar eu trebuie să urc să văd dacă tata nu are nevoie de ceva înainte de a merge la culcare, dădu ea din cap.

Luă ceștile de pe măsuța joasă și se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși, se întoarse spre el și-i zâmbi larg, cu căldură:

– Noapte bună, Simon.

El mai rămase câteva minute nemișcat, după plecarea ei. De prea mult timp, inima lui fusese înghețată de suferință. Acum, pentru prima oară după luni întregi, simțea că revine la viață.

***

În zilele care urmară, Jill se ocupă de treburile casei cu un nou avânt. Singură cu un bărbat bolnav, aproape amorțise. Desigur, o avea pe doamna Windle, care venea s-o ajute la treburile cele mai grele dar, chiar dacă avea un suflet bun, femeia era o mare bârfitoare și, atâta vreme cât era cineva în preajmă s-o asculte, nu făcea mare lucru. De obicei, după ce-i repartiza o anume muncă de făcut, Jill își găsea de lucru cât mai departe.

Avea într-adevăr multe de făcut: își îngrijea tatăl, gătea și îl ajuta pe Simon de câte ori avea nevoie.

De fiecare dată când trebuia să consulte o femeie, acesta o ruga s-o ajute pe femeie să se dezbrace, apoi să participe la consultație. Practica pe care o făcuse în spital îi arătase că acest obicei era foarte frecvent printre medici, dar ea era obișnuită cu tatăl ei, ale cărui metode probabil i s-ar părea scandaloase tânărului lui ajutor.

O bătrână, care fusese pacientă a spitalului de când Jill era doar o copilă, începu să râdă când tânăra o ajută să se îmbrace. Medicul tocmai îi examinase varicele de la ambele picioare.

– Sunt sigură că știe că sunt atât de bătrână, încât să-i fiu de două ori bunică, glumise femeia.

– Doamnă Harker, majoritatea medicilor tineri preferă să fie însoțiți când consultă pacientele, explicase Jill, conducând-o la ușă.

– Draga mea, cum se simte tatăl tău? întrebase bătrâna.

– Mulțumesc, ceva mai bine.

– O să mă bucur când o să se întoarcă la consultații. Poate că acești tineri știu mai multe, dar nimic nu e mai bun să te facă să te simți bine decât un medic în vârstă.

Jill încă zâmbea când se întoarse în salonul de consultații. Doamna Harker fusese ultima pacientă, iar Simon era la birou, completând notele pe care le lua la sfârșitul fiecărei zile.

– Doamna Harker părea foarte flatată că m-ai chemat când a trebuit s-o consulți, spuse ea. Are aproape șaptezeci de ani.

Dacă se așteptase ca amuzamentul ei să fie împărtășit, fu dezamăgită. Pentru o clipă, el rămase cu privirea în notele de

pe birou, apoi ridică privirea. Ochii lui cenușii erau reci ca gheața.

– Vârsta doamnei Harker n-are nici o legătură, declară el tăios. O pacientă de sex feminin are dreptul la o consultație asistată, așa cum sunt sigur c-ai aflat deja când făceai practica în spital.

Ea deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Desigur, acesta era punctul de vedere al medicului. Nu era treaba ei să se amestece. O pusese la locul ei, asta era.

– Îmi pare rău, își ceru ea scuze pe un ton rece. Desigur că ai dreptate.

Se întoarse pe călcâie și ieși din cameră, lăsându-l la birou cu o expresie amară, strângând atât de tare creionul, încât acesta se rupse în două.

– La naiba! murmură el, apoi aruncă bucățile în foc și-și ascunse fața în mâini.

Capitolul 4

Doctorul Harvey insistă să coboare pentru cină.

– Dar, tată, ești sigur că te simți destul de bine? întrebă Jill, neliniștită.

– Desigur! exclamă el. Mă simt bine și m-am săturat să stau în pat. Cu cât mai repede mă ridic, cu atât mai repede o să mă simt din nou perfect.

– O să-l rog pe doctorul Pearson să se uite întâi la tine, hotărî ea, apoi ieși din cameră fără să aștepte răspuns.

Simon tocmai se întorsese de la o vizită la domiciliu. O privi nesigur, văzând-o că se oprește în cadrul ușii cabinetului de consultații.

Crede că sunt încă supărată pe el, își spuse ea.

– Tata spune că vrea să coboare pentru cină, anunță ea.

– Da?

– Vrei să urci și să-l faci să se răzgândească?

– Nu sunt sigur c-ar fi o idee bună. Deseori e mai bine să le faci pe plac pacienților care s-au săturat să stea în pat. Acest lucru arată că se simt mai bine.

– Așadar, ești de părere că poate să coboare?

– Nu văd de ce nu, dar trebuie să se întoarcă direct în pat după masă, zâmbi el. O să mă duc să-l văd imediat. Dacă sunt mulțumit și sigur că nu va păți nimic, o să-mi dau acordul.

Când tânăra se întoarse să părăsească salonul, el strigă după ea:

– Jill!

Se întoarse să-l privească. Ochii lui cenușii erau rugători.

– Îmi pare rău că ți-am vorbit atât de nepoliticos mai devreme. În problema doamnei Harker.

– Oh, e în regulă, răspunse ea. După cum spuneai, experiența mea din spital ar fi trebuit să mă învețe că metoda ta este cea potrivită. Îmi este teamă că m-am obișnuit cu tatăl meu, care tratează toți pacienții la fel, indiferent dacă sunt bărbați sau femei.

– Așadar, sunt iertat?

Ea zâmbi.

– Nu e nimic de iertat. Acum ar fi mai bine să mă întorc la bucătărie. Am lăsat ceva în cuptor.

– Iar eu fug să-l văd pe tatăl tău.

Mergând spre bucătărie, Jill își simți inima ușoară. Îi fusese teamă că va trebui să ia masa singură cu Simon, după discuția neplăcută de mai devreme. Acum erau din nou prieteni, iar tatăl ei li se va alătura pentru cină.

În timpul consultației de seară, tânăra auzi clopoțelul de la intrarea principală. Era în bucătărie, terminând pregătirile pentru masa de seară și ascultă, încruntându-se.

Cine să fie la ușă la această oră? Nu aștepta pe nimeni.

Își dădu jos șorțul și ieși în hol. Tatăl ei era încă la etaj și nu urma să coboare mai devreme de o oră, o oră și jumătate. Simon, desigur, era ocupat cu pacienții.

Se făcuse deja întuneric, așa că aprinse lumina pe hol.

Pe trepte stătea o femeie. Era foarte bine îmbrăcată, într-un costum negru care se potrivea cu silueta voluptuoasă. Pe cap avea o pălăriuță, pusă cochet într-o parte, pe părul foarte blond. Ochii de culoarea chihlimbarului o măsurară pe Jill din cap până-n picioare, apoi rosti, cu o voce ușor răgușită:

– Aș dori să-l văd pe doctorul Pearson.

Jill o privi cu atenție. Nu era prima oară când un nou pacient se prezenta la intrarea principală, în loc să ocolească și să ajungă la sala de consultații din spate.

– Doctorul Pearson este în sala de consultații, spuse ea. Vreți să urmați aleea de lângă casă? Vă va conduce direct. Nu trebuie să sunați, puteți intra.

Femeia– care avea în jur de treizeci de ani, după cum estimă Jill– zâmbi.

– Aș dori să-l văd pe doctorul Pearson ca pacient privat, sosi declarația ei.

Tânăra se încruntă. Dispensarul avea foarte puțini pacienți privați, iar această persoană nu făcea parte în nici un caz dintre ei.

– Sunteți pacienta domnului doctor?

– Nu încă, replică femeia, apoi adăugă. Nu mă invitați să intru?

Jill hotărî s-o conducă în salon și, când se va ivi ocazia, să-l anunțe pe Simon de sosirea ei. În rarele situații în care tatăl ei avea un pacient privat, care venea acasă, era invitat în salon.

– Vreți să mă urmați? spuse ea, iar femeia o urmă de-a lungul holului. Mi-e teamă că va trebui să așteptați o vreme. Doctorul Pearson are destul de mulți pacienți în această seară.

– Poate c-ar fi mai bine să-l anunțați că sunt aici, interveni femeia. Numele meu este doamna Sibley, doamna Isabel Sibley.

– Din nefericire, nu pot face acest lucru. Dacă nu doriți să așteptați, vă sugerez să stabiliți o întâlnire și să vă întoarceți mâine.

Privirile lor se întâlniră. În cele din urmă, vizitatoarea fu cea care plecă ochii.

– O să aștept, hotărî ea, puțin dezamăgită, apoi intră în salonul în care ardea un foc vesel.

Jill închise ușa și rămase sprijinită de ea câteva secunde. Cine era această femeie? Nu părea să fie o pacientă, ci mai degrabă ceva mult mai sinistru.

Apoi tânăra clătină din cap. Nu e cazul să exagereze. Fie această doamnă Sibley l-a urmat pe Simon, din locul în care a practicat ultima oară, ori a aflat că este un nou medic în oraș și voia să-l vadă.

"Tinerii medici par să atragă tot felul de femei bizare", își spuse ea în gând. Cu aceste cuvinte, urcă în camera tatălui ei, să-l anunțe că trebuie să mai aștepte puțin până la cină.

Când pașii ultimului pacient se îndepărtară pe alee, Simon apăru la ușa bucătăriei.

– Cred că mai bine urc să văd dacă tatăl tău este gata să coboare la masă, spuse el.

Dar, înainte să se întoarcă spre scări, Jill îl opri și-l anunță:

– O doamnă așteaptă să te vadă în salon.

El rămase nemișcat.

– O doamnă? Este o pacientă?

– Nu sunt sigură. Când am întrebat-o, mi-a răspuns că nu e încă pacienta ta. Dar mi se pare că vrea să fie.

– Dar de ce n-a venit în sala de consultații?

– N-a vrut. Spunea că vrea să te vadă ca pacient privat.

– A spus cum o cheamă?

– Da, doamna Sibley. Isabel Sibley.

El clătină din cap.

– Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Ei, bine, o să văd despre ce este vorba, oftă el. Presupun că tatăl tău nu se va supăra dacă va avea încă un pacient plătitor pe listă.

Jill își continuă treaba. Nu-i auzi pe Simon și pe noua pacientă ieșind din salon și intrând în sala de consultații, așa cum presupusese că vor face. Acest lucru o făcea să se întrebe dacă misterioasa femeie era pacient sau venise să-l caute pe medic din cu totul alte motive.

În cele din urmă auzi voci pe hol și zgomotul ușii de la intrare. Aruncă o privire afară și-l zări pe Simon stând în mijlocul holului. Expresia de pe figura lui era șocantă: un amestec de furie și disperare. N-o zărise și, în timp ce-i urmărea uluită toate mișcările, își încleștă un pumn și lovi peretele cu o furie neputincioasă.

Tânăra se retrase în bucătărie. În cele din urmă auzi ușa de la sala de consultații închizându-se. În acea clipă se auzi și bastonul tatălui ei, bătând în podea.

Urcă la etaj, unde tatăl ei o întrebă supărat dacă are sau nu voie să coboare.

– O să-ți aduc halatul, spuse ea pe un ton împăciuitor, ajutându-l să-și pună șosetele și papucii.

Coborâră împreună, doctorul Harvey sprijinindu-se de brațul fiicei lui.

– Cred că mai bine aștepți în salon, lângă foc, până ce pun eu masa.

– Unde e doctorul Pearson? întrebă bărbatul. A plecat femeia aceea?

– Da, a plecat în urmă cu câteva minute, răspunse Jill, apoi se grăbi în bucătărie, ca să evite alte întrebări.

După ce duse farfuriile în sala de mese, îl chemă pe tatăl ei. Abia după ce-l văzu pe acesta așezat la masă, se îndreptă spre sala de consultații și bătu la ușă.

– Cina e gata! strigă ea.

La început nu auzi nimic, apoi răsunară pași și ușa se deschise. Fu șocată în clipa în care-l văzu. Părul lui era răvășit, ca și cum și-ar fi trecut de nenumărate ori degetele prin el. Ochii îi ardeau pe figura palidă.

– Nu vreau să mănânc nimic în această seară, șopti el, forțându-se să zâmbească. Eu… trebuie să ies.

– Oh, iar eu speram că vei tăia friptura! exclamă ea.

Pentru că nu primi nici un răspuns, adăugă:

– Simon, te simți bine? Pari bolnav.

El clătină din cap, făcând o grimasă. Prea repede, întrebă:

– Sunt bine. De ce n-aș fi?

Tânăra ridică din umeri, într-un gest neajutorat.

– M-am gândit… de fapt am avut impresia că ești supărat.

El păru pe punctul să spună ceva, apoi se întoarse pe călcâie.

– Trebuie să plec, șopti el. Nu mă așteptați. S-ar putea să întârzii, așa că voi avea nevoie de o cheie.

Ușa se închise din nou, lăsând-o să se întoarcă în sala de mese cu inima grea. Era sigură că era ceva în neregulă cu femeia care plecase ceva mai devreme. Dintr-un motiv necunoscut, aceasta îl supărase foarte tare pe Simon. Oare despre ce să fie vorba? Să fie cumva o veche iubită, care îl urmărise până în Stirkfield?

Dar el spusese că nu cunoaște numele ei, iar ea era sigură că nu mințise.

Probabil că femeia adusese un mesaj neplăcut.

– Unde este doctorul Pearson? întrebă tatăl ei, în clipa în care o văzu intrând singură.

– A fost nevoit să plece undeva, răspunse ea, luând cuțitul și furculița. Spune că nu vrea nimic de mâncare.

– Presupun că trebuie să facă o vizită unui pacient. Mi-a povestit că băiatul cel mai mic al doamnei Aspinall avea o tuse neplăcută, care pare să se agraveze.

Jill își spuse că e mai bine să nu adauge nimic, apoi începu să taie friptura.

– N-ai făcut o treabă chiar atât de rea, observă doctorul Harvey, în clipa în care fiica lui îi puse pe farfurie bucata de friptură de vită. Deși, adăugă el zâmbind, aș fi fost curios să văd ce poate face doctorul Pearson cu un cuțit de friptură. Din ce mi-a povestit, a făcut destule operații într-unul dintre spitalele în care a lucrat.

Mai târziu, când tânăra aduse budinca, tatăl ei spuse, pe un ton grijuliu:

– Draga mea, n-ar fi mai bine dacă i-ai păstra niște mâncare? Eu cred că va fi foarte flămând când se va întoarce de la vizita făcută lui Tommy Aspinall.

Dar Jill clătină din cap.

– Mi-a spus că s-ar putea să se întoarcă foarte târziu. N-avem dreptul să-i controlăm viața, adăugă ea cu răceală. La urma urmei, fiecare are dreptul la intimitate.

Doctorul Harvey puse linguriță lângă farfurie. Brusc, părea foarte obosit.

– Cred că mă voi duce la culcare, spuse el.

– Dar abia ai atins budinca! protestă fiica lui.

– Nu prea am poftă.

Bărbatul împinse scaunul și se ridică, înaintând cu pași șovăielnici spre ușă.

Oftând, tânăra îl urmă. Totul părea să meargă atât de bine. Acum, din senin, norii se adunaseră deasupra casei.

Capitolul 5

Jill stătea în pat, în întuneric. Nu putea să doarmă.

Zgomotele străzii ajungeau până la ea. Unul dintre felinarele din colț arunca dungi de lumină albicioasă pe tavanul camerei ei.

Se auzi o mașină, apoi pașii cuiva care se grăbea spre casă. Mai departe, cineva încerca să pornească o motocicletă, iar tinerii din vecini se întorceau cântând de la bar.

Se întrebă dacă Simon luase mașina. De obicei o lăsa parcată lângă casă pe timpul zilei, dar pe timpul nopții găsise un garaj pe strada vecină.

Un ceas din depărtare bătu ora unsprezece. Se ridică din pat și se duse la fereastră.

Dar strada era goală, cu excepția unei pisici negre care, trecând fără să se grăbească, dispăru în întunericul de lângă un copac.

Tânăra era pe punctul să se întoarcă în pat, când o siluetă înaltă apăru după colț și se îndreptă spre casă. Inima începu să-i bată mai tare. Simon!

Bărbatul părea să-și fi dat seama că e târziu și mergea repede, grăbit să intre. Când trecu pe sub felinarul de lângă casă, expresia de pe figura lui o îngheță. Avea privirea unui om ajuns la capătul puterilor. Disperarea era vizibilă în umerii căzuți, lipsa de speranță se citea în ochii cenușii.

Cu un suspin, Jill se întoarse de la fereastră și-și luă halatul de pe scaun. Trebuia să fie lângă acest bărbat tulburat și cel puțin să-și exprime simpatia făcându-i o băutură caldă.

Merse în vârful piciorelor pe lângă camera tatălui ei, apoi coborî scările.

Simon tocmai intra în clipa în care ea ajunsese la parter. Bărbatul se încruntă când o văzu.

– Ar trebui să fii în pat! spuse el cu voce răgușită.

Ea aprinse lumina.

– M-am gândit că poate vrei ceva de băut, ridică ea din umeri. Pari înfrigurat și obosit.

Doctorul dădu din cap.

– Da, sunt, recunoscu el. Dar aș fi putut să-mi iau și singur. Știu deja să mă descurc în bucătărie.

Tânăra nu răspunse, dar se îndreptă spre bucătărie. El o urmă în tăcere. În vatră mai ardeau niște tăciuni, iar Simon întinse mâinile, frecându-le să le încălzească.

– Ce ți-ar plăcea? întrebă ea. Cafea? Ciocolată? Ceai?

– Cred că niște ciocolată.

Bărbatul o urmărea cu coada ochiului, în timp ce ea pregătea băutura. Deși se întreba unde fusese, Jill nu spuse nimic.

– Stai aici, îi indică ea un scaun lângă foc.

Ascultător, el se așeză. Începu să bea băutura fierbinte cu înghițituri mici, încălzindu-și degetele pe cană.

– Ești înghețat, clătină ea din cap. Ce-ai făcut?

Nu intenționase să întrebe, dar nu se putuse abține. El o privi mohorât.

– Nimic. Doar m-am plimbat.

Se lăsă din nou tăcerea.

Jill rămase nemișcată, neștiind ce să spună, o tânără subțire, în halat albastru, cu părul blond căzându-i în valuri pe umeri. Figura ei frumoasă exprima neliniștea.

– Ai probleme, Simon, nu-i așa? întrebă ea în cele din urmă.

Vocea tinerei era aproape o șoaptă, care abia ajunse la urechile bărbatului din fața ei.

Dar acesta ridică privirea.

– De ce mă întrebi așa ceva?

– Asta simt eu. Vrei să vorbești despre acest lucru?

El clătină din cap cu violență și se ridică brusc, lăsând cana pe masă.

– Trebuie să mă duc la culcare. Iartă-mă, Jill, dar…

Se speriară amândoi la auzul clopoțelului de la intrarea principală. Simon se încruntă:

– Oare cine poate fi? întrebă el.

– Mă duc să văd, spuse ea cu simț practic, apoi ieși în grabă.

Medicul o urmă și rămase lângă ușa cabinetului de consultații.

– Cred c-ar fi mai bine să-mi pregătesc trusa, oftă el pe un ton resemnat.

La început, Jill nu-și dădu seama cine stătea pe treptele casei. Silueta masivă a bărbatului se desena în lumina felinarului, dar figura lui era în umbră.

Apoi, din senin, o pereche de brațe puternice o prinseră. Fu strânsă la piept, iar o pereche de buze fierbinți îi luă în stăpânire gura.

– Roger! exclamă ea, dând din picioare când bărbatul o ridică pe sus.

– Îmi pare rău c-am ajuns atât de târziu, iubito, strigă el. Am ajuns la Liverpool în această seară. Voiam să rămân acolo și să vin mâine dimineață, când mi-am dat seama că pot prinde ultimul tren. Așa că, iată-mă!

Cuvintele lui fură însoțite de un hohot sănătos de râs. Jill îi aruncă o privire îngrijorată când intră în hol, luându-și valiza.

– Nu face atât zgomot, Roger, îl rugă ea. Nu vreau să se trezească tata.

– Cum se mai simte? întrebă el, neliniștit deodată. În ultima scrisoare mi-ai spus că nu-i e deloc bine.

– Începe să-și revină, răspunse ea, închizând ușa. Vino în bucătărie, o să-ți dau ceva de mâncare.

– Credeam că ești în pat, zâmbi el. Mă și vedeam aruncând cu pietre în fereastra dormitorului, ca să te trezesc.

Jill îl văzu pe Simon ezitând în fața ușii cabinetului. Când bărbatul se întoarse spre scări, strigă după el:

– Doctore Pearson, el este logodnicul meu, Roger Mason.

Se îndreptă spre ei, cu un zâmbet slab pe figură. Privindu-l pe Roger, văzu că era nedumerit.

– Doctorul Pearson este noul asistent al tatei, explică ea.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Roger zâmbi.

– Sper că ești mai bun ca ultimul tip, declară el. Pe cuvântul meu, le-a pus capac. Bătrânul avea mai multe de făcut când era el în preajmă, decât când era singur. Nu-i așa, Jill?

Tânăra simți că se îmbujorează. Cum putea Roger să spună astfel de lucruri? Aproape spusese că nu-l credea pe Simon mai bun decât predecesorii lui și că toți asistenții sunt, după părerea lui, niște inutili.

Aruncă o privire spre Simon, dar figura lui gravă nu trăda nimic.

– O să mă străduiesc, spuse el, apoi îi zâmbi lui Jill. Mă duc la culcare. Noapte bună!

Jill își conduse logodnicul în bucătărie. Acesta încercă s-o ia din nou în brațe, dar ea se strecură din strânsoare.

– N-a fost deloc frumos ce i-ai spus doctorului Pearson, îl certă ea. El face foarte bine o muncă extrem de dificilă. Tata e foarte mulțumit de el.

– Mă bucur să aud! exclamă bărbatul și, întinzându-se, reuși s-o prindă și s-o tragă în brațe. Ei, iubito, te bucuri să mă vezi?

– Desigur! Numai că miezul nopții este o oră destul de târzie ca să sosești fără să-mi dai de veste.

– N-am avut cum.

– Ai fi putut să dai un telefon din Liverpool, înainte de plecare.

– Da, presupun c-aș fi putut, numai c-am vrut să-ți fac o surpriză.

– În acest caz, ai reușit, zâmbi ea în cele din urmă. Acum, dă-mi drumul. Să văd ce avem de mâncare și să-ți fac o cafea.

Dar ținând-o strâns cu un braț, bărbatul o întoarse spre el.

– Draga mea, șopti el, sărutând-o cu pasiune.

Tânăra îi răspunse la sărut. Era puțin supărată pe el, pentru că apăruse pe neașteptate, fără să anunțe și fără să se gândească la consecințe, dar în cele din urmă era logodnicul ei, bărbatul care-i va fi soț.

– Acum, te rog să mă lași să plec, șopti ea. După ce-ți voi da ceva de mâncare, o să urc să dau drumul la încălzire în camera ta. Sunt sigură că e destul de rece.

– Mereu gospodina perfectă, râse el, urmărind-o cum se mișca prin bucătărie, preparându-i o omletă.

Privirea lui era ca o mângâiere, atingându-i fiecare curbură a corpului.

– Abia aștept să ne căsătorim, Jill, declară el, în clipa în care ea îi așeza farfuria în față. De fapt, se opri câteva secunde cu furculița în aer, vreau să ne căsătorim înainte de a mă întoarce pe vas, peste zece zile.

Jill îngheță. Să se căsătorească în câteva zile? Nu-și imaginase niciodată că așa ceva ar fi posibil. Se obișnuise atât de mult cu Roger plecat, apoi câteva zile în concediu, apoi din nou pe mare, încât nu se mai gândise că la un moment dat va lua sfârșit. Că, mai devreme sau mai târziu, va fi o femeie căsătorită, care-și va vedea soțul câteva săptămâni pe an.

– Dar, Roger, n-am nimic gata! exclamă ea. Iar tata e bolnav…

– Căsătoria noastră nu va schimba mare lucru, răspunse el. N-am mai vorbit despre asta? Tu vei sta în continuare aici, cu tatăl tău, câtă vreme voi fi plecat. Singura diferență va fi că vei purta un alt inel.

– Da, știu, ezită ea, dar… Ei, bine, mi-aș dori o lună de miere și…

– O să vină și luna de miere, dădu el din cap, luând o altă înghițitură de omletă. Când tatăl tău se va simți mai bine, iar asistentul se va hotărî să stea, vei fi ceva mai liberă. Bătrâna care mai vine din când în când se poate ocupa o vreme de ei.

– Mă duc să-ți pregătesc dormitorul, spuse ea brusc și dispăru din bucătărie, înainte ca el să o poată opri.

Când așeză pătura electrică pe pat, rămase o clipă în picioare, fixând fereastra. Brusc, o cuprinse panica:

– Nu mă pot căsători în câteva zile, pur și simplu nu pot, șopti ea.

Rămase pe gânduri, întrebându-se de ce se simțea atât de supărată. Era logodită cu Roger. Fusese de acord să se

căsătorească în urmă cu câteva luni. De ce se schimbase? Oare a încetat să-l mai iubească?

Presupuse că era obosită și supărată pentru că apăruse așa de neașteptat. Mâine se va simți altfel. Mâine va râde de ea însăși, pentru că s-a speriat.

Când coborî la parter, era mai calmă.

– Ți-am pus pătura electrică, îl anunță ea pe Roger, care-și turna încă o ceașcă de cafea.

El îi zâmbi cu afecțiune.

– Mă răsfeți. Știi că pe mare n-am pătură electrică.

– Un motiv în plus să fii răsfățat când ajungi pe uscat, făcu ea un semn cu ochiul.

Roger se întinse și căscă.

– Ah, ce obosit sunt! Cred că mă duc să mă arunc în pat.

– O idee bună. O să las vasele să le spăl dimineață.

O așteptă să se ridice și o înconjură cu brațul. După ce stinseră lumina, urcară scările împreună. În fața ușii de la camera lui, el o trase din nou aproape.

– Draga mea Jill, șopti el, după ce o sărutase apăsat. Te iubesc mai mult, cu fiecare dată când te văd. O să ne căsătorim, nu-i așa?

Ea alunecă încet din brațele lui.

– Fugi la culcare. O să vorbim despre asta mâine.

Jill se întoarse în camera ei. Părea că trecuse un secol de când urmărea jocul luminii pe tavan, ascultând zgomotele nopții, așteptând întoarcerea lui Simon.

Acum apăruse și Roger.

Se strecură sub pătură și-și ascunse fața în pernă, încercând să înăbușe suspinele care o scuturau.

Capitolul 6

A doua zi, după micul dejun, Jill îl luă pe Roger să-l vadă pe tatăl ei. Doctorul Harvey fu încântat la vederea lui.

– Îmi face bine să te văd, băiete! strigă el, strângându-i mâna și zâmbind. Ești ca o răsuflare de aer proaspăt de mare, care tocmai a intrat în cameră.

– Mă bucur să aflu că te simți mai bine, doctore, răspunse Roger. Jill mi-a spus c-ai fost destul de bolnav.

– În două, trei zile o să fiu ca nou, zâmbi bărbatul. Dar ia un loc, Roger! Pentru următoarea oră, o să-mi povestești tot ce-ai făcut de când ne-am văzut ultima oară. E singura șansă pentru o vulpe de uscat, ca mine, să afle povești despre mare, exact de la sursă.

Roger se așeză, bucuros, iar Jill, văzându-i atât de fericiți împreună, coborî în bucătărie.

Tatăl ei îl plăcuse dintotdeauna pe Roger. Dacă ar fi avut un băiat, ar fi vrut să fie exact ca el, un bărbat care a ieșit în lume și trăiește viața în aer liber, devenind familiar cu pericolele oceanului, vizitând tărâmuri îndepărtate, învățând limbi străine.

Jill ghicise de mult că tatălui ei i-ar fi plăcut să călătorească, dar pentru că fusese întotdeauna atât de ocupat– și de dedicat propriei meserii– nu fusese niciodată în stare să plece. Apoi, mama ei fusese bolnavă multă vreme, iar tot timpul pe care-l avea la dispoziție în afară de profesie, bărbatul îl dedica soției bolnave.

Coborând, Jill îl întâlni pe Simon, care își luase haina și geanta.

– Tocmai plecam să-mi fac vizitele, spuse el. Sunt câteva cazuri de răceală și s-ar putea să întârzii până spre prânz.

Ea dădu din cap.

– Foarte bine! O să programez masa de prânz pe la unu.

– I-am spus tatălui tău că poate coborî puțin în această după-amiază. L-am văzut în urmă cu o jumătate de oră.

– Logodnicul meu e acum cu el, îi povestește despre locuri îndepărtate, zâmbi ea.

Brusc, se întrebă ce-ar avea de spus Simon dacă ar ști că Roger vrea să se căsătorească aproape imediat, sau cel puțin cât de repede posibil.

Dar nu-i spuse nimic. La urma urmei, nu putea spune decât "Felicitări!" sau ceva la fel de neutru.

– Tânărul tău logodnic pare un om de treabă, spuse el. Sunt sigur că te va face foarte fericită.

Ea murmură ceva, iar medicul se întoarse să plece. Când se apropiase deja de ușă, ea îl întrebă:

– Te simți mai bine, dimineața asta?

Simon se întoarse. Era puțin jenat, de parcă întrebarea îl luase pe nepregătite. Apoi zâmbi, un zâmbet slab și amar:

– Sunt bine, mulțumesc.

Se întoarse repede spre ușă și ieși.

Toată dimineața, Jill se întrebă cine era și ce voia doamna Isabel Sibley. De ce venise să-l vadă pe Simon? Dacă era o necunoscută, era clar că-i adusese niște vești neplăcute.

"Poate a fost de acord s-o întâlnească în altă parte, se gândi ea. Dacă a făcut acest lucru, este responsabilă pentru starea lui."

Nu numai o singură dată își spuse că problemele lui Simon n-o privesc. Ar trebui să se gândească la logodnicul ei, nu la asistentul tatălui ei.

Când Roger coborî într-un sfârșit, nu mai făcu nici o încercare să scape din îmbrățișarea lui.

– Spune-mi, o întrebă el, te-ai mai gândit la propunerea să ne căsătorim înainte de plecarea mea pe vas? Am vorbit cu tatăl tău, iar el este de acord. Și mai spune că această casă va fi ca și a noastră, după căsătorie.

Jill știa că n-are nici un motiv să nu fie de acord cu acest plan. Nimic nu le stătea în cale.

Oricum, știuse dintotdeauna că, după ce va deveni soția lui, el va dispărea, iar ea va rămâne cu tatăl ei, având grijă de el.

Își privi logodnicul și zâmbi.

– Bine, Roger. Aș fi preferat să așteptăm mai mult, dar pentru că este clar că ești hotărât, n-o să spun "nu".

El o strânse repede în brațe. Privirea lui era strălucitoare, iar încântarea îi luminase figura.

– O să fac cererea pentru o aprobare specială chiar în această după-amiază, strigă el. O să coste destul de mult, dar merită fiecare bănuț.

Roger se aplecă spre viitoarea lui soție și o sărută lung și apăsat. În cele din urmă, ea îl împinse cu blândețe.

– Trebuie să pregătesc masa. Poate vrei să te faci util? Sunt cartofi de curățat și…

– Bine, bine, râse el. Condu-mă spre chiuvetă!

Era una dintre diminețile în care doamna Windle nu venea, așa că bucătăria era în întregime a lor.

– Unde e tipul acela, Pearson? întrebă Roger în timp ce curăța un cartof. Nu l-am văzut dimineața asta.

– A plecat să-și facă vizitele. O să se întoarcă la prânz.

– Tatăl tău pare să-l placă foarte mult.

– E foarte drăguț. Ne place amândurora!

– Hei, hei! protestă el. Dacă vorbești așa despre el, o să devin gelos.

Ea se îmbujoră.

– Nu văd de ce ai face-o. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Roger se străduí să pară rușinat.

– Îmi pare rău, iubito. Adevărul e că… știi foarte bine, însemni atât de mult pentru mine, încât abia suport ca un alt bărbat să te privească.

Masa de prânz fu veselă. Doctorul Harvey, ajutat de Roger, coborî în halat. Simon se întoarse pe la douăsprezece și jumătate, iar Roger insistă să li se alăture în salon. Turnă apoi sherry în pahare și ciocniră cu toții.

– Sănătate tuturor! spuse Roger, apoi i se adresă lui Simon. Doctore Pearson, nu știi noutatea, nu-i așa?

– Noutatea? ridică din umeri Simon. Îmi pare rău, dar…

Jill simți că devine roșie ca focul. De ce insista Roger să spună tocmai acum? Ar fi putut avea răbdare. Logodnicul ei o strânse în brațe și o privi triumfător.

– O să ne căsătorim înainte de întoarcerea mea pe vas, anunță el. Cred că e posibil în trei sau patru zile.

Simon ridică paharul. Pentru o secundă, ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Jill.

– Felicitări! spuse el.

Doctorul Harvey ridică și el paharul.

– Da! Jill, draga mea, m-ai făcut foarte fericit.

Roger îi făcu să râdă în timpul mesei, cu poveștile sale amuzante, care păreau să se afle într-un sac fără fund. Simon și tatăl ei râseră de câteva ori în hohote, ceea ce o făcu pe Jill să se întrebe cât e realitate și cât invenție în aceste povești.

Mai târziu, când tatăl ei urcase în cameră și Simon plecase să facă o vizită la domiciliu, îl întrebă:

– Roger, cât e adevăr din ceea ce povestești, și cât e pură invenție?

El o privi, ridicând farfuria pe care o spăla.

– Vrei să spui că nu mă crezi? făcu el pe supăratul.

– Nu tot timpul, recunoscu tânăra. La urma urmei, nimeni nu poate dovedi dacă e sau nu…

Roger rămase o vreme tăcut, apoi izbucni în râs. Râdea cu poftă, cu capul pe spate și tot corpul i se mișca.

– Bine, poate că le mai înfrumusețez din când în când, recunoscu el, ștergându-și ochii. Dar asta face povestea mai amuzantă, nu? Toate se bazează pe fapte.

– Ar trebui să le scrii, comentă ea. Ai putea avea mare succes ca scriitor de povestiri.

– Poate că o voi face într-o zi. După ce nu voi mai pleca pe mare.

Mai târziu, când el plecase în oraș să aranjeze problema dispensei, Jill urcă în camera tatălui ei. Fu mulțumită să constate că acesta dormea. Închise ușa încet și se îndreptă spre dormitorul lui Simon.

Luă aspiratorul cu ea, hotărâtă să facă puțină curățenie, înainte să-i aranjeze patul. Tatăl ei, care dormea foarte profund, nu se trezea niciodată din cauza zgomotului.

Simon lăsase câteva haine pe scaun, așa că le puse în șifonier, înainte să facă patul. Apoi șterse praful și curăță

covorul. Când mută noptiera ca să poată lua praful de sub ea, ceva alunecă pe podea.

Luă obiectul și-l privi o clipă. Era o tăietură dintr-un ziar, iar articolul fu un șoc. Titlul era: "Ridicarea dreptului de practică". Cu inima bătând repede, Jill citi:

"Doctorul Simon Pearson, medic în Hastings Road, Edgbaston, a apărut azi în fața Comitetului Disciplinar al Consiliului General Medical, acuzat de comportament neprofesionist în cazul unui pacient de sex feminin. I s-a ridicat dreptul de practică."

Jill căută pe bâjbâite un scaun și se așeză. Simon! I s-a ridicat dreptul de practică. Dar așa ceva nu era posibil!

Cu toate acestea, era scris negru pe alb. Se uită cu atenție la ziar, dar nu era nici o indicație a datei sau a locului de apariție.

După o vreme, se ridică în picioare. Aruncă o privire în oglindă și-și zări expresia șocată. Își dădu seama că tremura violent și că, dacă nu-și revine, o să aibă o cădere nervoasă.

În acea clipă, își auzi numele strigat:

– Jill! Jill!

Apelul o aduse repede la realitate. Tatăl ei avea nevoie de ea. Trebuie să vadă de ce are nevoie.

Alergă pe hol, până la camera lui. Stătea în pat, dar nu părea să aibă vreo problemă.

– Ah, iată-te! strigă el. Mi s-a făcut deodată foarte sete. Crezi că poți să-mi faci un ceai, draga mea?

Rămase privindu-l, apoi încercă să vorbească. Numai că nu reușea.

El o privi cu atenție.

– Doamne, copilă! Ce-ai pățit? Îți e rău?

Se duse încet spre el. Ținea încă în mână tăietura de ziar. O ridică spre el, iar doctorul o luă.

– Ce e asta? Dă-mi ochelarii! Nu pot să citesc fără ei.

Ochelarii erau lângă pat. Tânăra întinse o mână tremurătoare și-i ridică.

– Tremuri toată! exclamă tatăl ei. Ce s-a întâmplat de te-a afectat atât de tare?

– Citește-l, tată, șopti ea. Cred că trebuie să știi… e despre doctorul Pearson.

El își puse ochelarii și citi paragraful de ziar, apoi ridică privirea spre Jill.

– Unde l-ai găsit? întrebă el.

– A căzut din spatele noptierei. Am mutat-o când făceam curățenie. Și a căzut pe podea.

– Presupun că i-a alunecat din portofel! Cred că nici n-a observat că n-o mai are.

Jill își privi tatăl uimită.

– Dar, tată, nu pari prea surprins. Nu-ți dai seama? Bărbatul care se comportă ca și cum ar fi partenerul tău, nu are drept de practică! E ilegal!

Doctorul Harvey clătină din cap. Îi luă mâna rece în palmă și o trase pe marginea patului.

– Nu, draga mea, nu e așa, spuse el liniștit. Stai lângă mine și o să-ți povestesc.

Capitolul 7

– Când Simon Pearson a venit la interviu, după anunțul dat, spuse doctorul Harvey cu voce scăzută, a fost foarte sincer cu mine. Mi-a spus că-i fusese retras dreptul de practică…

– Iar tu ai fost de acord să-l angajezi ca asistentul tău, clătină ea din cap.

– Ai răbdare, copilă! Încă nu înțelegi. Vezi, Jill, toate acestea s-au întâmplat acum aproape doi ani. În urmă cu șase luni, doctorul Simon Pearson a primit din nou dreptul de practică.

– Vrei să spui că s-a rezolvat?

– Desigur! Doar nu crezi c-aș fi primit un medic fără licență care să se ocupe de bolnavii mei!

– Presupun că ai dreptate… spuse ea gânditoare, apoi se înveseli brusc. Aceasta înseamnă că a fost declarat nevinovat?

Bărbatul rămase tăcut câteva secunde, apoi clătină din cap.

– A făcut cerere să primească înapoi dreptul de practică la opt luni după acel incident. Cererea nu i-a fost respinsă. S-a considerat că fusese pedepsit suficient.

– Vrei să spui că membrii consiliului cred în continuare că s-a purtat lipsit de profesionalism, dar au fost de acord să-i redea dreptul de practică?

– Așa pare să fie.

– Iar tu l-ai primit– în ciuda acestui lucru?

Doctorul Harvey aprobă cu un gest scurt.

– Cred c-a fost victima împrejurărilor, Jill. O femeie a venit în sala de consultații și, când l-a acuzat că a agresat-o, a fost cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Ea a spus că a încercat s-o violeze și, cu toate că el a negat, a fost crezută ea. Astfel, a fost pedepsit. I se poate întâmpla oricărui medic. După părerea mea, Simon Pearson a fost tratat greșit. Femeia aceea avea o problemă. Simon mi-a povestit că i-a făcut de mai multe ori avansuri, o dată când a vizitat-o acasă. Dar n-avea nici o dovadă, și ce-a fost mai rău s-a întâmplat. N-ar fi fost cazul dacă în spitalul în care lucra ar fi fost o asistentă cu el în timpul consultațiilor.

"De aceea Simon insistă să fiu de față de câte ori consultă o pacientă, se gândi Jill. Nici nu mă miră! A învățat o lecție amară."

– Așadar, ai ales să-i acorzi o șansă aici, în Stirkfield, spuse ea tare.

– Poate că, dacă n-aș fi fost bolnav și oarecum disperat, aș mai fi ezitat, recunoscu bărbatul. Deși mă gândesc că poate l-aș fi primit în orice condiții. Îmi place, am încredere în el, iar această încredere a dat roade. Ești martoră că e un medic excelent și un ajutor de nădejde.

Ea dădu din cap.

– Bietul Simon! Ce îngrozitor din partea acelei femei să se poarte astfel!

Tatăl ei nu răspunse la această replică, dar insistă:

– Trebuie să ții această poveste pentru tine, Jill. N-ar face nici un bine dispensarului dacă pacienții află că unul dintre medicii de aici a fost pedepsit cu ridicarea dreptului de practică.

– Desigur că nu voi spune nimic, promise ea. Nici măcar lui Simon nu-i voi spune că știu. Poate că s-ar simți neplăcut.

– Știam eu că am o fată bună! exclamă el. Îmi pare bine că pot să-i dau lui Simon a doua șansă. Am înțeles că, imediat după ce a primit dreptul să-și reia profesia, nici un dispensar sau spital nu voia să-l primească. E foarte nedrept, dar presupun că e în natura umană.

Jill se aplecă și-și sărută tatăl.

– Îți mulțumesc pentru că l-ai ajutat, tată, spuse ea și, pentru că dintr-un motiv necunoscut lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji, alergă spre ușă. O să-ți fac un ceai, își anunță tatăl, ieșind din cameră.

Când ajunse la parter, auzi telefonul sunând. Alergând pe hol, ridică receptorul.

– Numărul 5431 Stirkfield? răsună o voce rece și oficială de la celălalt capăt al firului.

– Da, este casa medicului Harvey, răspunse Jill.

– Pot să-i vorbesc domnișoarei Harvey?

– La telefon, declară Jill, brusc nedumerită. Cine mă caută.

– Domnișoară Harvey, sun de spitalul general din Stirkfield, continuă vocea, pe un ton ceva mai cald. Îmi este teamă că am o veste neplăcută pentru dumneavoastră.

Ea se încruntă. Simon! Poate că se dusese la spital să vadă un pacient și voia să-i transmită un mesaj tatălui ei. Dar de ce o ceruse pe ea și nu pe doctorul Harvey? Simon trebuie să-i fi spus că bărbatul este în pat și… Cu toate acestea, vocea spusese că mesajul neplăcut este pentru ea.

– Da?

– Mesajul este de la domnul Roger Mason. A fost adus aici în urmă cu o oră și jumătate. A fost implicat într-un accident.

– Dar… dar, repetă ea, privind peretele din fața ei, fără să înțeleagă. Vreți să spuneți că e rănit?

– A fost lovit de o mașină pierdută de sub control, continuă vocea. Acum este internat, desigur. Ar vrea să veniți la spital să-l vedeți și să-i aduceți câteva lucruri necesare. Orele de vizită sunt între șase și șapte seara.

– Dar cât este de grav?

– Domnișoară Harvey, nu dispun de altă informație. Asistenta de gardă de la Harper Ward poate vă va spune mai multe, dacă îi dați telefon cam într-o oră.

Jill puse receptorul în furcă și se așeză pe un scaun din apropiere.

Roger implicat într-un accident? Oare cât de grav era rănit? Și de ce această persoană obtuză de la spital nu s-a interesat înainte să dea telefon?

"Trebuie să mă duc să-l văd chiar acum", își spuse ea, dar apoi își dădu seama că, dacă Roger ar fi fost grav rănit, i-ar fi transmis să se ducă imediat la spital. Din moment ce trebuia să-i dea telefon asistentei peste o oră, nu părea să fie foarte grav.

Făcu ceaiul și urcă în camera tatălui ei.

– Cine era la telefon? întrebă acesta.

– De la spital. Roger a fost lovit de o mașină scăpată de sub control. Din ceea ce mi-au spus, nu este foarte grav. Trebuie să mă duc diseară să-l văd.

– Ești sigură că nu e grav? Ce-au spus?

– Au spus că trebuie să dau cam într-o oră telefon la Harper Ward și s-o întreb pe asistenta de gardă detalii. Nu cred că e foarte grav, pentru că m-ar fi chemat imediat.

El dădu din cap și gustă din ceai.

– Biata Jill, oftă medicul, ce după-amiază de coșmar! Iar totul părea atât de bine la prânz.

Ea se strădui să zâmbească.

– Ei, așa este viața, nu-i așa?

Amintindu-și brusc de noptiera din camera lui Simon, care rămăsese trasă de la perete, se grăbi să termine curățenia și să nu lase nici o urmă a trecerii ei pe acolo.

După o oră, dădu telefon la spital. Asistenta Gordon îi spuse că logodnicul ei este un bărbat foarte norocos. Mașina scăpată de sub control îl atinsese cu aripa, dar avea o tăietură destul de urâtă la picior și două coaste rupte.

– Domnișoară Harvey, trebuie să-l ținem sub observație pentru o vreme, continuă asistenta, dar nu m-aș îngrijora foarte tare, dacă aș fi în locul dumneavoastră.

– O să vin să-l văd în această seară, promise Jill.

– Cum se mai simte tatăl dumneavoastră? întrebă femeia, pentru că-l cunoștea pe doctorul Harvey de câțiva ani buni.

– Se simte mai bine, mulțumesc, răspunse Jill și, după ce făcu o listă cu lucrurile necesare pentru Roger, puse receptorul în furcă.

În acea clipă se deschise ușa și intră Simon. O privi atent.

– S-a întâmplat ceva cât am lipsit? întrebă el.

Jill rămase o clipă tăcută, întrebându-se cum ar reacționa dacă i-ar spune că a găsit tăietura de ziar.

– Roger a fost lovit de o mașină, se mulțumi în cele din urmă să răspundă. Tocmai am vorbit la spital. Spun că nu e foarte grav rănit și că pot să-l văd în această seară.

– Ce ghinion! exclamă el. Mă întreb dacă reușise să obțină dispensa pentru căsătorie.

– N-am idee, ridică ea din umeri, apoi, în drum spre bucătărie, se întrebă de ce era atât de interesat de acest aspect.

La ora șase, Jill era la spital, calculând că avea destul timp la dispoziție să-l vadă și să se întoarcă acasă pentru a servi masa celor doi bărbați.

Îl găsi pe Roger în pat, sprijinit de perne, cu un zâmbet larg. Îl sărută ușor.

– Cum te simți? întrebă ea.

– Ca și nou! declară el întorcându-se să-i ia mâna cu o mică grimasă de durere. Nu înțeleg de ce mă țin aici.

– Motivul este că ai două coaste rupte. Desigur că nu te gândeai că te vor lăsa să pleci acasă imediat după ce te-au bandajat.

El zâmbi.

– Nu văd de ce nu. Aș prefera să ai tu grijă de mine, decât unul dintre dragonii deghizați în asistente care mișună pe aici.

Bărbatul din patul vecin auzi și începu să râdă.

– Nu mi s-a părut că erai prea deranjat când ai stat de vorbă cu asistenta micuță și drăguță care ți-a adus ceaiul, spuse el.

Roger se prefăcu jenat.

– Era o excepție, ridică el din umeri. Nu-l asculta, Jill. E gelos pe farmecul meu irezistibil.

Râseră cu toții la această replică. Bărbatul continuă să-și citească ziarul, iar Jill întrebă:

– Unde s-a întâmplat accidentul?

– Pe strada Bedford. Eram cam la o sută de metri de Starea Civilă, când unei mașini i-a explodat un cauciuc și a intrat pe trotuar. A ratat la milimetru doi copii și o femeie cu un cărucior și s-a îndreptat spre mine. M-am dat din drum cât de repede am putut, dar nu a fost suficient. Presupun c-ar trebui să fiu mulțumit că nu e mai grav de atât.

– Așadar, n-ai putut să iei dispensa?

– Nu! Dar o s-o iau imediat ce plec din locul ăsta.

Dintr-un motiv necunoscut, această declarație îi produse un suspin de ușurare. Mai târziu, în timp ce se îndrepta spre casă, se întrebă de ce se simțea atât de bucuroasă că nu putuse lua dispensa înainte de accident.

Oare să fie faptul că, dacă e reținut în spital mai mult de două zile, n-ar mai avea nici un rost să ia dispensa, pentru că vasul lui urma să ridice ancora și n-ar mai avea timp pentru căsătorie?

Intră în casă îngândurată. Ar fi trebuit să se simtă dezamăgită. Era logodnica lui Roger, nu-i așa? Ar trebui să fie nerăbdătoare să-i fie soție, nu bucuroasă că are ocazia să amâne ziua cea fericită.

"Sunt total zăpăcită, își spuse ea, îndreptându-se spre bucătărie. Ce bine ar fi dacă aș ști ce-mi doresc! Până acum, eram sigură de ce vreau. Și, din senin, toată viața mea a devenit o nebuloasă."

Capitolul 8

Doctorul Harvey coborî la cină. Discutară cu toții despre accidentul lui Roger.

– O să văd mâine cum se simte, spuse Simon. Trebuie să mă duc la spital s-o văd pe doamna Hollins, așa că îmi este la îndemână.

– Mulțumesc! zâmbi Jill, întâlnindu-i pentru o clipă privirea.

– Presupun că acest eveniment va influența planurile de căsătorie, nu? întrebă el.

– Da, probabil. Dacă spitalul nu-i acordă câteva zile de concediu la externare, va trebui să plece pe vas.

– Nu cred că două coaste rupte îl pot supăra prea tare pe un tânăr puternic, așa ca Roger, râse doctorul Harvey. Mi-a povestit odată că, în urmă cu doi ani, după ce a fost înjunghiat pe o stradă din Singapore, a fost în stare să plece cu vaporul a doua zi.

Privirile lui Jill și ale lui Simon se întâlniră. Pe figura tânărului doctor se ghicea o urmă de zâmbet. Crede, ca și mine, că nu e decât una dintre poveștile inventate ale lui Roger, se gândi ea. Dacă era adevărat, se întreba de ce logodnicul ei nu-i povestise nimic. Era în mod clar o poveste pe care o inventase pentru a-l încânta pe tatăl ei, care accepta mereu toate aceste invenții ca pe adevăruri pure.

După masă, tatăl ei spuse că nu vrea să se întoarcă în pat.

– O să stau și să fumez o pipă în salon, hotărî el. Poate o să mă uit puțin și la televizor.

Simon o urmă pe Jill în bucătărie.

– Ce-ar fi să te ajut la spălatul vaselor? propuse el.

– Pot să mă descurc singură, răspunse ea, dar bărbatul clătină neînduplecat din cap, luând un prosop.

– Niciodată să nu cauți calul de dar la dinți, declară tânărul cu seriozitate.

Izbucniră amândoi în râs.

Cea mai mare parte a timpului lucrară în tăcere. Simon ștergea farfuriile cu meticulozitate.

– Obișnuiam s-o ajut pe mama, spuse el într-un târziu, în timp ce Jill prepara cafeaua.

– Unde locuiesc părinții tăi? întrebă ea.

El se întristă.

– Au murit amândoi. Tata a murit de mult, iar mama în urmă cu aproape patru ani.

Așadar, nici unul nu a suferit datorită problemelor fiului lor, își spuse Jill. Dar cât de singur trebuie să se fi simțit în acea perioadă îngrozitoare în care îi fusese interzis să practice. Se întrebă dacă mai avea surori sau frați.

Ca și cum ar fi auzit întrebarea nerostită, el continuă:

– Singura rudă pe care o am este o soră. E căsătorită și trăiește în Plymouth. N-am văzut-o de mult.

Vocea lui părea copleșită de amărăciune. Tânăra se întrebă dacă ruptura intervenise între cei doi frați după acea întâmplare neplăcută.

Din hol răsună soneria telefonului. Simon se întoarse spre ușă.

– Nici o clipă de liniște! clătină el din cap. Mă întreb cine a mai hotărât să nască tocmai acum. Nu m-ar mira să fie doamna Perkins.

Jill, ducând tava cu ceștile de cafea în salon, îl auzi vorbind la telefon.

– Să ne vedem acum? Dar… nu văd de ce… Nu! nu în această seară!

Urmă o pauză lungă. Jill putea auzi vocea distorsionată de la capătul firului. Când inchise ușa după ea, îl auzi pe Simon zicând:

– Bine, bine… Lângă poștă, în zece minute.

Puse receptorul în furcă aproape cu furie. Jill ieși pe hol.

– Am pus cafeaua, anunță ea.

El se străduia să-și recapete sângele rece. Avea pumnii încleștați, iar încheieturile degetelor se albiseră, dar se străduí să zâmbească.

– Mi-e teamă că nu pot rămâne să beau cafeaua, se scuză el. Trebuie să ies, am fost chemat la un bolnav.

Îi întoarse spatele înainte ca ea să poată răspunde. Tânăra rămase o clipă privind în urma lui, apoi se întoarse în salon, la tatăl ei.

– Doctorul Pearson nu ni se alătură? întrebă acesta.

– Nu, trebuie să viziteze pe cineva, răspunse ea repede, apoi turnă cafeaua în cești.

Când părăsi casa, Simon Pearson era copleșit de furie. Cum îndrăznea această femeie să-i dea telefon și să-i ceară să se întâlnească, fără să-i pese de consecințe? Cine se credea?

Într-adevăr, putea să-i facă multe probleme, dacă își ducea la capăt amenințările. Dar aceasta era singura ei putere.

Apoi își dădu seama că n-avea să lase niciodată lumea să știe ce secret ascundea. Îi datora doctorului Harvey să păstreze reputația dispensarului lui fără pată.

Conduse spre terenul viran, în apropierea căruia parca de obicei mașina. Era mai convenabil să o ia în mașină, astfel încât să rămână ascunsă de ochii cetățenilor din Stirkfield. Chiar dacă nu stătea aici de multă vreme, risca să fie recunoscut de vreunul dintre pacienții lui.

Femeia îl aștepta în apropierea poștei, o tânără femeie îmbrăcată elegant și atrăgătoare, care atrăgea priviri pline de

admirație. Simon sosi în apropierea ei, încetinind și oprind lângă trotuar. Nu coborî din mașină, ci îi făcu semn să urce lângă el. Cu grația unei pisici, femeia se strecură pe scaunul pasagerului. Se întoarse apoi spre el și-i zâmbi larg.

– Așadar, ți-ai luat mașina? O mișcare înțeleaptă!

– Orice mișcare care te ține departe de ochii publicului este o mișcare înțeleaptă, veni răspunsul lui pe un ton amar.

Pentru o clipă, figura ei frumoasă se întunecă.

– Ai grijă cum vorbești cu mine, doctore Simon Pearson! se răsti ea. Știu prea multe pentru binele tău, nu uita acest lucru!

El rămase tăcut, conducând mașina afară din oraș și oprind într-un loc special amenajat pentru turiștii care voiau să facă o pauză. Oricine ar fi trecut, pe jos sau cu mașina, ar fi presupus că erau un cuplu în căutare de intimitate.

– Ei, i-ai adus? intră ea în subiect în clipa în care mașina se opri.

Bărbatul clătină din cap.

– Ți-am spus că nu-i pot strânge într-o perioadă atât de scurtă de timp.

– Știi foarte bine ce se va întâmpla dacă nu faci rost de bani, ridică femeia din umeri, aprinzându-și o țigară. Sunt o femeie răbdătoare, doctore, dar nu mă pune la încercare.

Ochii ei luceau rece în lumina roșiatică.

Simon ridică din umeri și răspunse cu amărăciune:

– Ce nenoroc pe mine să te fi avut pacientă într-un spital din Londra.

– Da… și ce păcat de tine că ți-am urmărit apoi cariera cu mare interes. Faptul că m-ai respins, când nu voiam decât să fiu prietenoasă, m-a făcut mai dornică să mă fac remarcată. Apoi am aflat de mica ta problemă.

– Și ți-ai pierdut interesul, presupun. Un medic fără serviciu n-are nimic interesant pentru un mercenar ca tine.

Ea suflă un nor de fum spre parbriz.

– Așa este, nu m-ai mai atras la fel de mult când căutai la nesfârșit ceva de lucru și nimeni nu te primea. Dar nu te-am uitat. Am auzit că ți-ai recăpătat dreptul de practică, dar– ei, bine, eram ocupată în acea clipă, iar tu păreai pe lângă perspectivele mele o cantitate neglijabilă.

– Presupun că vrei să spui că șantajai pe altcineva, care avea mult mai mulți bani decât ai fi putut obține de la mine, nu-i așa?

Ea zâmbi visătoare.

– Poate ai dreptate. Adevărul este că, în acea privință, lucrurile au mers chiar foarte bine. Atât de bine, încât mi-am permis să-mi iau o vacanță. În Bahamas. Ar trebui să încerci și tu doctore, e minunat de relaxant.

– Nu prea cred că voi avea vreodată banii sau timpul necesar. Presupun că la întoarcere aveai din nou mare nevoie de bani.

Ea dădu din cap.

– Da, am pierdut mai mult decât era cazul la ruletă. Ca să fiu sinceră, eram practic la fundul sacului. Și plină de datorii la bancă. Știam că trebuie să fac rost de ceva bani, cât de repede posibil.

– Și așa ai ajuns să pui întrebări despre mine?

– Da, am aflat câte ceva, dar aveam o altă victimă în vizor. Era vorba despre un bărbat pe care l-am întâlnit în Indiile de Vest. Idiotul furase destul de mulți bani de la firma la care lucra. Credea că sunt îndrăgostită de el și mi-a oferit destul de multe informații când a început să-și facă vise despre o viață la soare, cu mine lângă el.

Cu un gest brusc și violent, femeia stinse țigara.

– Era un prost! Desigur că l-am părăsit când m-am plictisit de el și deja îl ajutasem să cheltuie cea mai mare parte din banii furați. Cred că și-a pierdut totuși mințile și m-a urmărit la Londra. Am aflat că mai avea destui bani, pe care i-am cerut în schimbul păstrării secretului ascunzătorii lui. Când a fost în sfârșit terminat, am dat un telefon discret, iar hoțul e acum la închisoare.

– Foarte drăguț! exclamă Simon disprețuitor. Așadar după asta, fiind fără nici o sursă de bani, m-ai căutat.

Ea dădu din cap și-i prinse mâna.

– Știi, Simon, ești un tânăr foarte atrăgător. În anumite circumstanțe, aș putea chiar amâna plata datoriei tale…

– Nu-ți datorez nimic, spuse el, retrăgându-și mâna ca ars.

Femeia scoase o pudrieră din geantă și începu să-și repare machiajul în lumina slabă a lunii.

– Gândește-te, Simon, continuă ea cu voce prefăcut blândă. Sunt destul de atrăgătoare, dacă ai observat. Mi-am dorit mereu să fac un medic să se îndrăgostească de mine.

– Presupun că asta gândeai și atunci când ne-am cunoscut la spital?

– E un sentiment firesc. Și încă mai este. Ce părere ai, dragul meu?

Doctorul își încleștă pumnii. Trebuia să-și folosească toată rezistența ca să n-o lovească peste față.

– Poți să renunți la ideea asta, răspunse el printre dinți. Mi să face rău numai la gândul că te-aș putea atinge.

Disprețul din vocea lui îi distruse ultima urmă de calm.

– Așadar, asta simți? Foarte bine, doctore Simon Pearson, poți să-mi dai banii pe care i-am cerut– și ceva în plus. Voiam să te las să scapi cu o mie de lire, dar acum prețul a crescut. Vreau să-mi dai două mii de lire, dacă nu vrei ca orașul să afle totul despre tine.

El clătină din cap.

– Două mii, o mie– ce mai contează? N-am putut strânge nici măcar o mie.

– Trebuie să te descurci, nu știu de unde. Poate de la doctorul la care stai. Cred că are o adevărată avere ascunsă pe undeva.

– Nu fi idioată! De ce mi-ar împrumuta doctorul Harvey bani? Nu sunt decât asistentul lui. Nu sunt aici de mai mult de o lună.

Femeia aprinse o nouă țigară.

– În acest caz, trebuie să-i iei din altă parte. Dacă nu, îți promit că bunii cetățeni din Stirkfield vor ști cum este bărbatul

căruia îi încredințează femeile lor bolnave! Va fi o poveste frumoasă.

Bărbatul porni motorul. Simțea nevoia să facă măcar ceva, pentru a se abține s-o lovească.

– Cred că e cazul să ne întoarcem, spuse el cu voce rece.

– Și o să-mi aduci banii?

– Nu pot! Ar trebui să accepți acest lucru. Am cheltuit tot ce mai aveam în perioada în care n-am avut de lucru.

– Să nu crezi că mă păcălești! Toată lumea poate face rost de bani, dacă este nevoită. Iar tu ești nevoit, doctore Pearson! Să nu faci vrei greșeală.

O mașină se îndrepta spre ei. Simon așteptă trecerea ei, apoi întoarse și se îndreptă spre oraș.

Nu spuse nimic tot drumul. Și însoțitoarea lui rămase tăcută, fumând gânditoare. Dar, în clipa în care opri pe strada principală, se întoarse spre bărbatul de lângă ea.

– Amintește-ți ce ți-am spus. Îmi dai banii– hai să spunem mâine pe la ora nouă seara– sau dacă nu, secretul tău va fi dezvăluit.

Ieși repede din mașină, dar se opri, aruncându-i ultima replică:

– Te voi aștepta lângă poștă. Să nu vii cu mâna goală.

Simon privi mânios în urma ei. Cum poate o astfel de femeie să răspândească în urma ei atâta răutate și suferință?

Dar nu putea face nimic, nici el, nici altcineva, pentru a o opri, pentru că nici una dintre victimele ei nu se gândea s-o

denunțe la poliție. Le era prea teamă pentru siguranța lor, sau poate că nu puteau suporta să vadă dezamăgire, poate chiar dezgust în ochii celor dragi, a căror încredere și siguranță erau o adevărată comoară.

"Așa ca Jill", murmură bărbatul, coducând încet spre casă.

Capitolul 9

Jill îl auzi pe Simon intrând. Tânăra stătea în fața focului, reparând o haină. Tatăl ei plecase la culcare în urmă cu un sfert de oră.

Se îndreptă spre ușă. Poate că Simon vrea ceva cald de băut, își spuse ea, dar când aruncă o privire pe hol, bărbatul deja urca scările.

Din atitudinea lui se desprindea un aer de învins. Mergea încet, cu capul plecat, ca și cum efortul de a urca scările era peste puterile lui.

Jill deschise gura să-l strige, dar o închise la loc. La capătul scărilor, bărbatul se întorsese și lumina îi căzuse pe figură. Disperarea și dezamăgirea care se puteau citi în ochii lui erau dureroase.

Tânăra se întoarse în salon. Oare ce se întâmplase în timpul întâlnirii dintre Simon și femeia misterioasă? Poate se certaseră? Oare îi refuzare cererile, oricare ar fi fost acestea? Era evident că se întâmplase ceva care-l cufundase în cea mai adâncă disperare.

"Măcar dacă aș putea să-l ajut în vreun fel", clătină ea din cap, apoi își dori din toată inima să se poată duce la el și să-i spună că știe despre povestea din trecutul lui. Dar nu putea face acest lucru. Îi promisese tatălui ei că nu-i va da lui Simon Pearson nici un motiv să-și imagineze că știe adevărul despre el.

Dormi foarte puțin în această noapte. Nu reuși să adoarmă decât spre dimineață. Când deschise ochii, constată cu uimire că era aproape opt și jumătate.

Sări din pat, își luă halatul și alergă spre camera tatălui ei.

– Tată, îmi pare rău, am dormit prea mult! strigă ea, intrând în cameră.

Spre uimirea și jena ei, Simon Pearson stătea lângă patul tatălui ei. Amândoi bărbații aveau câte o ceașcă în mână și zâmbiră când o văzură intrând.

– Așadar, te-ai trezit, Jill, spuse tatăl ei. Doctorul Pearson m-a auzit strigându-te să te întreb ce se întâmplă cu ceaiul meu de dimineață. Dragul de el a spus că nu te poate deranja, pentru că erai foarte obosită aseară, așa că a coborât la bucătărie și a făcut ceaiul pentru amândoi.

– Mulțumesc, doctore, zâmbi încurcată Jill. Mă duc să mă îmbrac, apoi prepar micul dejun. Doamna Windle va fi aici în curând.

– Mai e o ceașcă de ceai, dacă vrei, strigă Simon după ea.

Bărbatul era îmbrăcat și dădea impresia cuiva care n-a mai dormit de foarte mult timp.

– Nu, mulțumesc, o să-mi beau ceaiul după micul dejun, răspunse ea și ieși repede din cameră, strângându-și halatul în jurul trupului subțire.

În timp ce pregătea masa, Jill se întrebă dacă nu cumva își imaginase disperarea din privirea lui Simon în seara trecută. Poate fusese o închipuire de a ei, determinată de lumina slabă. Cu toate astea, urcase atât de încet scările, cu atâta greutate.

Doctorul luă micul dejun singur, pentru că doamna Windle sosise, iar Jill trebuia să discute cu aceasta diverse probleme legate de casă. Când se duse în sala de mese să vadă dacă nu mai vrea o ceașcă de cafea, Simon dispăruse deja, pentru a începe consultațiile de dimineață.

Mai târziu, Jill plecă la cumpărături. Când ajunse în apropierea magazinului de pește, zări două persoane pe trotuarul de vizavi, discutând aprins. Erau un bărbat și o femeie, pe care tânăra o recunoscu imediat: era doamna Sibley, cea care venise la dispensar în căutarea lui Simon.

În timp ce le urmărea mișcările, femeia spuse ceva cu hotărâre, apoi se întoarse pe călcâie. Dar înainte să se îndepărteze, bărbatul o prinse de mână și o trase înapoi. Se întoarse spre el furioasă, smulgându-și brațul din strânsoare și privindu-l cu dispreț. El îi spuse ceva, dar femeia nu voia să-l asculte. Vorbi repede, aruncându-i cuvintele în față, în timp ce

el asculta în tăcere; apoi ea își ridică bărbia cu mândrie și privindu-l sfidător, se întoarse și se îndepărtă.

Jill urmări bărbatul cu privirea, în timp ce se prefăcea interesată de pantofii dintr-o vitrină. Acesta părea să aibă în jur de treizeci de ani și era îmbrăcat cu grijă. Purta o servietă de piele și dădea impresia unui prosper om de afaceri. Dar ceea ce era interesant era expresia lui. Îți îngheța sângele în vene. Pentru că, dacă până acum Jill nu putea spune că a văzut figura unui criminal, acum era sigură că o vede.

Dacă privirea ar fi putut ucide, Isabel Sibley ar fi fost de mult moartă. Brusc, bărbatul se întoarse și porni în direcția opusă. Jill își continuă și ea drumul. Așadar, Simon Pearson nu era singurul bărbat pe care această femeie îl hărțuia!

După amiază, tânăra se duse la spital să-l vadă pe Roger. Simon avea o listă foarte lungă de vizite la domiciliu, iar tatăl ei se odihnea.

În timp ce stătea în fața salonului de vorbă cu asistenta Gordon, Jill putea să-l vadă pe Roger stând în pat și discutând cu una dintre asistente. Aceasta râdea, amuzată de una dintre glumele pe care probabil bărbatul nu înceta să le spună, indiferent de locul unde se afla.

– Domnul Mason pare să progreseze destul de bine, soră, declară Jill.

Sora Gordon începu să râdă:

– Da, progresează în mai multe direcții. N-am mai cunoscut un om care să intre atât de repede sub pielea tuturor,

domnișoară Harvey. Și are atâtea povești amuzante de spus! Trebuie să fi avut o viață mai mult decât aventuroasă.

– Da, așa e, murmură tânăra, apoi își luă rămas-bun de la asistentă și intră.

– Bună, draga mea! o întâmpină, apoi adăugă privind asistenta: soră Glover, ea este logodnica mea, Jill Harvey.

Fata îi zâmbi timid, apoi se îndreptă spre căruciorul cu medicamente pe care-l împingea printre paturi, în clipa în care Roger o chemase.

– O fată drăguță, observă Jill, punând florile pe care le adusese în vaza de la capătul patului logodnicului ei.

– Da, nu e rea deloc, zâmbi el. Dar nu se compară cu tine.

– Asistenta Gordon spune că te simți foarte bine și că mâine s-ar putea să ai voie să te ridici din pat.

– N-am avut mare lucru, ridică el din umeri. De ce trebuie să stau atât de mult în pat e ceva ce nu înțeleg.

Roger îi luă mâna.

– Jill, arăți minunat azi.

– Mincinosule! Arăt îngrozitor. Abia am avut timp să-mi prind părul și să-mi dau un pic cu ruj, înainte de a intra.

– Ei, dacă poți să arăți atât de bine fără nici un ajutor, cu atât mai bine!

Vorbiră apoi despre tatăl ei, despre dispensar și despre accidentul de circulație.

– Cred că voi primi o compensație bunicică, îi făcu el cu ochiul. Un tip de la societatea de asigurări a venit să mă vadă în

dimineața asta. Evident, agenția de asigurări a șoferului vrea să știe ce compensație vreau. Cred că nu vor să ajungem în instanță, unde s-ar putea să fie nevoiți să plătească dublu.

– Și tu ce-ai spus?

– Am spus că am nevoie de un timp de gândire. Îl las să transpire puțin, mi se pare cel mai bun lucru de făcut.

Tânăra se întristă. Aceasta era o latură a caracterului lui Roger care nu-i plăcea câtuși de puțin. N-avea nici cea mai mică îndoială că se va strădui să aibă cât mai mult de câștigat de pe urma acestui accident, care nu era, în cele din urmă, decât un incident nefericit. Nimeni nu poate fi învinovățit pentru explozia unui cauciuc– decât în cazul în care era vorba despre un cauciuc uzat, care trebuia schimbat.

– Accidentul a fost din vina șoferului? întrebă ea.

– Ce importanță are? De fapt, a schimbat toate cauciucurile de la mașină în ultimele trei săptămâni. Recunosc, a avut ghinion, dar asta nu înseamnă că eu nu sufăr pe un pat de spital, nu-i așa?

Jill observă că logodnicul ei nu aminti nimic despre planurile lor de nuntă. Era ușurată. Într-un fel, nu avea nici un chef să vorbească despre nuntă.

Chiar înainte să se ridice să plece, o nouă asistentă intră în salon. Era înaltă, cu o siluetă de invidiat. Avea un păr blond foarte deschis și o față rotundă, cu trăsături bine conturate.

Roger o zări cu coada ochiului și se întrerupse, uitând ce spunea.

– Ea este sora Bailey, spuse el. O să ți-o prezint.

Asistenta își continuă drumul prin salon, oprindu-se la fiecare pat, cu un zâmbet și o vorbă. Nu se grăbea, deși Jill observase că aruncase mai multe priviri în direcția lui Roger. În cele din urmă, se opri lângă patul lui.

– Bună ziua, domnule Mason, zâmbi ea. Cum vă simțiți azi?

– Bine, soră! răspunse el, apoi aruncă o privire spre Jill. Ea este logodnica mea, Jill Harvey.

Dinții albi ai asistentei luciră într-un zâmbet și mai larg.

– Domnul Mason mi-a vorbit despre dumneavoastră, domnișoară Harvey. Mi-a spus că speră să vă căsătoriți în curând.

– Depinde de cum progresează, răspunse Jill. S-ar putea să nu fie timp, înainte de plecarea vasului lui.

– Oh, ne vom strădui să se simtă cât mai bine, declară femeia. Și tatăl dumneavoastră cum se simte? Este foarte admirat în acest spital.

– Mult mai bine, mulțumesc.

– Foarte bine! Trebuie să-mi continui rondul, se scuză femeia, îndreptându-se spre patul următor.

– E extraordinară, comentă Roger, urmărind-o cu privirea. Toată lumea din salon crede același lucru, deși n-ar avea curaj să încerce o mișcare. Un tip dintr-un pat dinspre ușă a încercat s-o sărute și i-a dat o palmă zdravănă. Bine i-a făcut, idiotul!

– Dar cum este ca asistentă? întrebă Jill, pentru că bărbatul părea mai degrabă impresionat de calitățile ei ca femeie.

– A, de nota zece! exclamă el entuziasmat. Un bărbat a fost adus foarte grav rănit din cauza unui accident la serviciu. A stat lângă el un secol, ținându-l de mână și încercând să-l înveselească.

Ceva mai târziu, Jill părăsi spitalul și se întoarse acasă. Pe drum, se întrebă dacă îl iubește sau nu cu adevărat pe Roger, mai ales pentru că era încântată că planurile de căsătorie păreau să nu poată fi fructificate.

Își aminti cum îl cunoscuse, în urmă cu trei ani. Ea se întorcea la Stirkfield cu trenul, după ce petrecuse un sfârșit de săptămână cu o bună prietenă, acum căsătorită, și care locuia la Manchester.

Roger prinsese trenul în ultimul moment, alergând pe peron și dând buzna în compartiment chiar în clipa în care trenul ieșea din gară. Fuseseră singuri în compartiment următoarea jumătate de oră, iar în acest timp Roger îi povestise că este ofițer pe un vas și că se întoarce acasă, la Stirkfield, pentru concediu. Părinții lui erau morți dar, când era în Anglia, locuia la o mătușă, sora mamei lui.

Se mai întâlniseră de câteva ori, ieșiseră la cinema, la serate dansante sau la plimbări.

De fiecare dată când Roger se întorcea la Stirkfield, o căuta, iar în cele din urmă se logodiseră. Când mătușa lui murise, începuse să stea la ea și la tatăl ei, de câte ori avea concediu.

"Am crezut cu adevărat că este cea mai minunată persoană din lume, își spuse Jill, mergând încet spre casă. Dar acum…

încep să mă întreb dacă este așa. Într-un fel, nu pot crede toate poveștile pe care le spune, iar din această cauză mă întreb dacă o să am vreodată încredere totală în el. Oh, știu că are o imaginație foarte bogată, dar într-un fel mi se pare greșit să inventeze astfel de povești și să pretindă că sunt adevărate."

Când intră în casa tăcută, tânăra oftă. Dacă simte că într-adevăr nu poate fi soția lui Roger, ar trebui să-i spună înainte de plecarea lui înapoi pe vas. Se întristă. Roger era un bărbat foarte vesel și sigur pe el, iar ea se simțea vinovată să-i distrugă încrederea în el, care avea un rol atât de important în caracterul lui. Ar fi o mare lovitură pentru mândria lui să afle că femeia pe care o iubește, nu-l vrea ca soț.

Capitolul 10

Simon obișnuia mai târziu să spună că aceasta a fost una dintre cele mai îngrozitoare zile din viața lui.

Avusese o zi destul de grea, cu mulți pacienți la consultațiile de dimineață, apoi o listă lungă de vizite la domiciliu. Epidemia de gripă ajunsese la punctul maxim și era trecut deja de prânz când ajunse acasă să ia masa.

Urmă apoi o altă serie de vizite acasă la pacienți, păstrând mereu în gând că timpul se scurge și că la ora nouă va trebui s-o întâlnească din nou pe Isabel Sibley.

"Ce pot să-i spun în afară de faptul că nu pot strânge banii? se întrebă el disperat. Nu pot să-i spun decât să facă ce crede de cuviință. Asta s-ar putea să însemne să-mi pierd slujba și să fiu nevoit s-o iau de la capăt. Doar dacă nu…"

Se întreba dacă n-ar fi mai bine să-i spună doctorului Harvey că pleacă, că s-a hotărât că nu vrea să rămână la Stirkfield.

– Dar nu pot face așa ceva, oftă el. Nu pot pleca și să las un medic bolnav să se lupte cu un dispensar atât de aglomerat ca acesta și cu epidemia de gripă. Apoi, probabil că va ghici de ce vreau să fug și fie va încerca să-mi împrumute bani, fie va insista să mă duc la poliție, spunându-mi că șantajiștii fac închisoare. Nu-mi e milă de această femeie, dar va trebui să suport gândul răului pe care i l-ar face doctorului Harvey scandalul care va urma.

În cele din urmă, incapabil să găsească o rezolvare, își spuse că nu poate decât să se ducă la această întâlnire și să încerce s-o convingă pe Isabel Sibley să-l lase în pace.

Mai mulți dintre pacienții pe care-i vizită observară că arată obosit.

– Sper că n-ai luat gripa, doctore, spusese unul dintre bărbații bolnavi.

Simon se străduise să zâmbească.

– Nu, mă simt bine, răspunsese el, dar acceptase cu recunoștință o ceașcă de ceai de la soția pacientului.

Ajunse acasă exact la timp pentru consultația de seară. Jill ieși din bucătărie în clipa în care auzi ușa de la intrare.

– Ce zi îngrozitoare trebuie să fi avut, spuse ea. Iar acum începe consultația de seară! Vino în bucătărie să te încălzești câteva minute. O să-ți fac un ceai.

– Deja am întârziat, începu el, dar ea clătină din cap.

– N-o să fie nimic dacă așteaptă câteva minute.

Prea obosit să mai protesteze, Simon o urmă în bucătăria caldă, în care miresme ademenitoare se ridicau din vasele de pe foc.

– Tata îmi spunea că speră să fie gata să se întoarcă la lucru săptămâna viitoare, anunță Jill, dându-i ceașca de ceai fierbinte. O să te poată ajuta.

El clătină din cap.

– Pot să mă descurc, spuse el. Nu vreau ca doctorul Harvey să înceapă să lucreze înainte să fie refăcut în totalitate.

Puse ceașca goală pe masă, apoi se întoarse spre ieșire. În clipa în care era la ușă, Jill îi spuse:

– Arăți de parcă ai avea mare nevoie de o masă fierbinte. Să nu lași consultațiile să se întindă prea mult. Mă gândesc câteodată că ești prea generos cu timpul pe care îl acorzi fiecărui pacient.

Simon zâmbi, îndreptându-se spre camera de consultații și chemând primul pacient. Draga Jill! Cum îl proteja! Ce minunat trebuie să fie să ai o astfel de soție!

Dar nu era ceva care să i se poată întâmpla lui. Nu încă, în orice caz. Și în mod sigur nu cu Jill, care era atât de îndrăgostită de tânărul și chipeșul marinar, Roger Mason.

Doctorul Harvey luă cina cu Jill și Simon.

– Arăți cam obosit, băiete, comentă el, privindu-l cu atenție pe Simon. Nu exagera! Știu că ai destule cazuri de gripă, dar nu-ți permiți să exagerezi cu grija. Gripa este în mare parte o

problemă a pacientului, nu a medicului. Dacă ascultă ce trebuie să facă și urmează întocmai instrucțiunile, se vindecă fără probleme.

Simon zâmbi.

– Nu cred c-am exagerat cu vizitele. Unii dintre bolnavii pe care i-am vizitat erau într-adevăr într-o stare destul de gravă. După cum știți prea bine, dacă nu este supravegheată, gripa se poate transforma cu ușurință în pneumonie.

Doctorul Harvey dădu din cap.

– Ai dreptate, firește. Doar că– ei, bine, când este un singur medic la o comunitate atât de mare, epidemia este mai greu de suportat de medic, decât de bolnavi.

Când terminară de mâncat, Simon se oferi să o ajute pe Jill la strâns masa și spălat vasele. Dar ea nici nu vru să audă.

– Nu, te vei duce în salon și vei citi ceva, sau te vei odihni, ordonă ea. Nu mă duc la Roger în această seară, așa că am destul timp la dispoziție.

– Cum se simte Mason? întrebă el.

– Bine, își revine repede. Am înțeles că-i vor da drumul peste două, trei zile cel mult.

– Foarte bine! Asta înseamnă că vă veți putea căsători înainte de plecarea vasului?

– Mă îndoiesc, ridică ea din umeri. Chiar dacă ar fi luat o dispensă, tot ar fi trebuit să așteptăm trei zile. Nu prea are sens să ne căsătorim în ziua de dinaintea plecării…

Simon se întoarse în salonul în care doctorul Harvey stătea pe un fotoliu în fața focului. Bărbatul ridică privirea la intrarea lui. Privindu-i figura blândă, tânărul medic avu pornirea să-i spună toate necazurile lui și pericolul care putea însemna pentru dispensar rămânerea lui în continuare aici.

Dar înainte să spună ceva, celălalt bărbat întrebă:

– Ce te neliniștește, băiete? Nu sunt medic de atâți ani, ca să nu fiu în stare să recunosc un bărbat foarte îngrijorat.

Dar Simon reușise să se controleze. Urma să se vadă cu șantajista în jumătate de oră. Poate va reuși s-o convingă că-și pierde timpul degeaba încercând să scoată bani de la el. Părea improbabil, dar merita să încerce.

Oricum, înainte de a o vedea, ar fi mai bine să păstreze tăcerea. Se strădui să zâmbească.

– Sunt bine, doctore, răspunse el. Presupun că oboseala este de vină. O să mă simt mai bine după o noapte de somn bun.

– Nu prea cred că este de vină oboseala, comentă bătrânul doctor cu răceală. O să-ți spun ceva, doctore Pearson. De când stai la mine în casă, am ajuns să te apreciez foarte mult. Lucrezi bine– am înțeles că pacienții sunt foarte mulțumiți– și ești o companie plăcută.

– Mulțumesc, domnule, murmură Simon.

– Nu vreau să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, continuă bărbatul, dar dacă ai vreun fel de necazuri, s-ar putea să te pot ajuta. Îți cunosc trecutul– ai fost cinstit și mi-ai povestit totul de

la început. Are vreo legătură cu acea poveste, ceea ce te neliniștește acum?

Simon își mușcă buzele. Ce putea răspunde? Deschise gura să spună ceva, dar în acea clipă Jill intră în salon, purtând o tavă cu cești de cafea.

– M-am gândit să bem cafeaua înainte să curăț în bucătărie, spuse ea, dându-i fiecăruia o ceașcă de cafea.

Tânărul medic reuși să scape imediat după aceea, cu scuza că i-a promis unui bolnav că-i va face o vizită acasă, înainte de a merge la culcare.

Ajunse la poștă la ora nouă. Dar doamna Sibley nu-l aștepta, așa cum făcuse seara trecută. După zece minute, apăru pe strada din stânga lui, mergând alene și oprindu-se din când în când să arunce o privire în vitrinele luminate. În cele din urmă ajunse la mașina lui și urcă, așezându-se pe scaunul pasagerului.

– Bună seara, zâmbi ea.

Era un zâmbet ironic, însoțit de o privire dură și rece.

– Ei, ai făcut rost de bani? întrebă femeia.

– Nu vreau să stăm de vorbă pe stradă, răspunse el.

Unul dintre pacienții mei poate trece pe stradă și să mă recunoască.

– Iar eu nu vreau să ieșim din nou din oraș. De fapt, mai am o întâlnire. Nu vreau de la tine decât banii.

– Nu-i am, se răsti el. Doar nu te așteptai să strâng o sumă atât de mare într-o zi.

– Măcar ai adus ceva care să mă satisfacă până reușești să-i strângi pe toți?

– N-am adus nimic, răspunse el cu răceală. De fapt, tocmai am decis ce voi face.

Ea aprinse o țigară.

– Da? Ce anume? îl ironiză ea.

– Când mă întorc acasă, mă voi duce direct la doctorul Harvey. O să-i spun tot ce se întâmplă și voi propune să plec din acest dispensar mâine dimineață. Astfel, nu va mai conta dacă mă dai sau nu de gol. Doctorul va spune pur și simplu că nu știuse până atunci. Pacienții lui o să-l aplaude, n-o să-i reproșeze nimic.

– Iar tu ce vei face când vei pleca? îl întrebă ea pe un ton egal.

– Presupun că voi căuta altă slujbă!

Femeia fumă o vreme fără să răspundă.

– Doctore, să fii sigur că te voi găsi oriunde te vei duce, așa că, dacă nu vrei să rămâi șomer toată viața, ar trebui să-mi asculți sugestiile.

– Sugestii? Credeam că nu e decât una: plătești două mii de lire, sau se află.

Ea se întoarse și-l privi cu atenție.

– Am spus că mi-ar plăcea să am un iubit medic, nu-i așa? îi reaminti ea cu voce scăzută. Nu mi-am schimbat punctul de vedere.

Simon se încruntă, și declară mânios:

– Ieși afară din mașina mea! Dacă nu, va fi plăcerea mea să te dau afară cu forța.

Femeia stinse țigara cu o mișcare furioasă și se întoarse spre el:

– O să regreți asta, dragule! strigă ea. Ți-am dat destule ocazii, dar ai refuzat ofertele mele generoase. A devenit o problemă personală. Fie că iau sau nu bani de la tine, o să-ți distrug viața!

Deschise ușa cu violență și coborî. Pentru o clipă, figura ei se zări în lumina felinarului. Nu mai era nici o urmă de frumusețe, trăsăturile ei erau schimonosite de furie.

– Prostule! se răsti ea. N-o să mai primești a doua șansă. Dar tu ai cerut-o. Și o să primești ce meriți!

Trânti portiera și plecă, fără să se uite în urmă. Simon rămase câteva minute nemișcat. Realiză cu surprindere că tremura. Râse amar și porni motorul.

Asta era situația: arsese toate punțile. Nu mai avea nici o soluție. În această seară va trebui să decidă: fie îi spune totul doctorului Harvey, fie dispare a doua zi dimineața, înainte ca Jill și tatăl ei să se trezească.

Capitolul 11

Dar în cele din urmă, decizia nu fu a lui. Pentru că, în clipa în care intră în casa tăcută, Jill îl strigă de la etaj:

– Doctore Pearson! Simon! Vrei să urci la tatăl meu în cameră?

Din vocea ei răzbătea neliniștea iar el, fără să-și dea jos haina, alergă spre scări, pe care le urcă în goană, câte două.

– Ce s-a întâmplat? Care este problema? o întrebă el, văzându-i fața palidă și îngrijorată.

– După ce-ai plecat, a spus că vrea să se ducă la culcare, șopti ea, aruncând o privire spre ușa tatălui ei. Părea foarte obosit, și l-am ajutat să urce scările. Când a intrat în cameră, părea să șovăie. L-am ajutat să se urce în pat și l-am acoperit. Apoi te-am auzit intrând.

Când ajunseră în fața ușii, adăugă:

– Coboram să-i dau telefon doctorului Wentworth. După cum cred că știi, era medicul tatei înainte de venirea ta.

– O să văd care este problema, dădu Simon din cap și intră în camera doctorului Harvey, cu Jill după el.

Tânăra tresări când văzu figura tatălui ei, palidă și cu cearcăne adânci. Bărbatul încercă să zâmbească, dar era o slabă încercare.

– Îmi pare rău că nu te simți prea bine, doctore, spuse Simon. Să vedem care e necazul!

– O să mă simt ca nou după ce mă odihnesc puțin, băiete, răspunse bătrânul medic cu voce slabă.

– Sunt sigură că da, zâmbi Simon, dar aruncând o privire peste umăr, îi șopti lui Jill. Adu-mi trusa din sala de consultații, Jill.

Ea plecă repede, bucuroasă că are ceva de făcut. Să fie singură în casă cu tatăl ei care se simțea rău, fără să știe ce să facă, fusese cea mai neplăcută experiență din viața ei. Mulțumea lui Dumnezeu că Simon se întorsese chiar acum. Era sigură că, dacă i-ar fi dat telefon doctorului Wentworth, nu l-ar fi găsit acasă. Luă geanta neagră de pe biroul din sala de consultații și se grăbi să urce scara la etaj. Simon își luă trusa, cu un zâmbet care spunea clar: "Nu-ți face probleme! O să fac pentru el ce pot mai bine!"

Rămase lângă pat, așteptând orice instrucțiune i-ar fi dat, dar el se concentră asupra a ceea ce făcea. Ascultă inima bolnavului, îi luă pulsul și temperatura, apoi îi făcu o injecție. În cele din urmă, puse stetoscopul înapoi îi geantă și-i zâmbi medicului.

– O să te ajut să te pregătești pentru noapte, doctore. N-ai nevoie decât de o odihnă bună.

Bărbatul se încruntă.

– Nu trebuie să-mi ascunzi nimic, băiete, spuse el. Inima e de vină, îmi joacă din nou feste, nu-i așa?

– Și de aceea ai nevoie de odihnă la pat, dădu Simon din cap, apoi se întoarse spre tânăra de lângă el. Jill, ne poți lăsa singuri acum. O să-l ajut să se dezbrace și să se pregătească pentru noapte. I-am făcut un calmant, adăugă el, apoi șopti doar pentru ea: în câteva minute, va dormi dus.

Jill își sărută tatăl și ieși din cameră. În timp ce stătea pe holul de la parter, ascultând zgomotele din camera de sus, își dădu seama că Simon Pearson începuse să însemne foarte mult pentru ea. Îl plăcuse din prima clipă. Dar acum era vorba despre mult mai mult.

"Îl iubesc, își spuse ea, întristându-se la amintirea lui Roger, bărbatul cu care trebuia să se căsătorească și care va ieși în curând din spital. Va trebui să-i spun, clătină din cap cu disperare. N-o să spun nimic despre Simon. Ci doar că nu pot fi soția lui, pentru că nu-l mai iubesc."

Simon coborî la parter. Figura lui era gravă.

– A adormit, șopti el. Să mergem în salon.

Intrară în camera în care un foc vesel arunca o lumină caldă. Jill adăugă câteva lemne pe foc, apoi se întoarse spre tânărul medic.

– Cât e de grav? întrebă ea.

– Nu atât de grav cât îți imaginezi, răspunse el cu blândețe. O să-și revină. Numai că s-a grăbit, făcând mai multe decât era cazul. E atât de nerăbdător să se întoarcă la lucru, încât a exagerat un pic.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă ea. Eram sigură că a făcut un infarct!

El o cuprinse cu brațul, strângând-o prietenește.

– O să fie bine. Acum, ce părere ai despre o ceașcă de ceai? Arăți de parcă ai avea mare nevoie.

– Mă duc să fac, vru ea să plece, dar el o reținu.

– Nu, tu stai aici lângă foc. Știu unde este ceaiul și, oricât de ciudat ți s-ar părea, știu și cum se fierbe un ibric de apă.

Jill râse la această replică, al cărei scop era s-o înveselească. Rămase în salon, privind gânditoare flăcările și visând cu ochii deschiși. Măcar dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă n-ar fi fost logodnica lui Roger. Și dacă tatăl ei s-ar simți bine din nou, ca să poată fi soția lui Simon și să plece cu el. Dacă…

Se încruntă. Viața nu este așa. Nu poți avea tot ce-ți dorești. Singura soluție e să urmezi calea datoriei.

În bucătărie, așteptând să fiarbă apa, Simon își spuse: "Nu pot sta de vorbă cu doctorul Harvey în acest moment. Nu este în stare să suporte problemele mele. Și nici nu pot pleca. E nevoie de mine aici. Trebuie să-mi păstrez calmul și să mă rog. Iar dacă acea femeie îngrozitoare îmi face probleme, nu pot decât s-o amenințcă o voi denunța la poliție, chiar dacă asta înseamnă că vor afla cu toții secretul meu."

După ce puse ceaiul în cești, duse tava în salon. În timp ce-i întindea o ceașcă lui Jill, se întrebă ce-ar spune aceasta dacă i-ar mărturisi că, dacă tatăl ei nu s-ar fi îmbolnăvit, s-ar fi putut să plece pentru totdeauna din Stirkfield, poate chiar fără să-și ia rămas-bun.

Acum trebuia să rămână secretul lui. Și să facă tot ce-i stă în putință să rezolve problemele dispensarului, până când doctorul Harvey va fi în stare să se întoarcă la lucru.

Rămase cu privirea fixată pe flăcările din vatra șemineului, cu ceașca de ceai în mână. Fu adus la realitate de vocea blândă a lui Jill:

– Simon, ești îngrijorat!

Tresări și se întoarse spre ea. Când îi privi figura blândă și înțelegătoare, simți că nu poate să mai rămână tăcut. La urma urmei, doctorul Harvey știa adevărul despre el. Și, dacă acea femeie își va duce la îndeplinire amenințările, ar fi mai bine s-o pregătească pe Jill, spunându-i adevărul.

– Jill, este ceva ce cred că trebuie să știi despre mine, începu el, cu voce scăzută.

– Cred că știu, răspunse ea, privindu-l cu ochi strălucitori. Tata mi-a povestit tot– când am găsit acea tăietură din ziar.

El o privi nedumerit.

– Nu înțeleg. Despre ce tăietură din ziar este vorba?

– A alunecat între noptieră și perete. Am găsit-o când făceam curățenie în camera ta.

– Chiar mă întrebam unde a dispărut, murmură el. Am crezut că mi-a căzut din portofel când l-am deschis la magazin sau aici. Eram surprins că nimeni n-a spus nimic.

Simon lăsă ceașca pe tavă și începu să se plimbe cu pași mari prin cameră.

– Când am ajuns în această seară acasă, spuse el, eram hotărât să plec. Nu credeam că este corect să vă implic pe tine și pe tatăl tău în problemele mele. Sunt nevinovat, dar faptul că mi s-a restabilit dreptul de practică nu-i va împiedica pe unii să creadă că nu iese fum fără foc. Mai ales că motivul pentru care mi s-a ridicat pedeapsa n-a fost acela c-am fost considerat nevinovat, ci faptul că membrii consiliului au crezut c-am fost pedepsit suficient.

Bărbatul râse amar.

– Nu, sunt sigur de asta. În ochii multora, sunt considerat încă vinovat, iar dacă acest lucru se află în Stirkfield, reputația tatălui tău ar putea avea de suferit.

Tânăra se ridică și veni lângă el, punându-i o mână pe braț.

– Și eu și tatăl meu avem încredere în tine, Simon, șopti ea. Nici unul dintre noi nu vrea să pleci, indiferent ce s-a întâmplat în trecut.

Privindu-i figura blândă și ochii adânci și rugători, tânărul medic o înconjură cu brațele și o trase spre el. Jill se sprijini de pieptul lui și închise ochii. Se simțea minunat de sigură și ocrotită și și-ar fi dorit ca acea clipă să dureze o eternitate.

Dar luă sfârșit brusc, aproape brutal, când Simon se retrase.

– N-ar fi trebuit să fac asta, murmură el cu asprime.

– De ce? ridică tânăra spre el ochii plini de lacrimi.

– Pentru că ești logodită și pentru că, așa cum spuneam, n-am nici un drept să te implic în problemele mele, declară el, făcând un pas spre ușă. Mă duc să văd cum se simte tatăl tău, apoi mă voi duce la culcare.

Când era aproape de ușă, Jill îl întrebă cu voce calmă:

– Simon, ai mai văzut-o pe doamna Sibley?

El se opri brusc. Se întoarse încet, privind-o cu uimire.

– De ce mă întrebi acest lucru?

– Pentru că sunt sigură că e la originea neliniștii tale. Te șantajează, nu-i așa?

Bărbatul clătină violent din cap.

– Mă șantajează? Nici pomeneală. De ce-ar face așa ceva?

– Pentru că a aflat despre tine, sau poate pentru că te-a urmărit până aici. N-are rost să negi, Simon. Expresia feței te dă de gol.

El își mușcă buzele. Ce putea să mai spună? Cum ar fi putut nega ceea ce era atât de evident?

– Părerea mea e că, dacă te gândești cât mai puțin posibil la doamna Sibley– și la mine– e cel mai bine, murmură el, apoi ieși repede din cameră.

Capitolul 12

A doua zi dimineață, spre ușurarea lui Jill, tatăl ei părea să se simtă mult mai bine.

– Dar vei rămâne acolo unde ești, spuse Simon după ce-l consultă. Nu te ridici din pat la prânz!

Doctorul Harvey zâmbi trist, dar cu o sclipire jucăușă în ochi.

– Sunt în mâinile tale, băiete. Pentru moment, o să fiu un pacient model.

Simon coborî la parter împreună cu Jill.

– Azi dă-i numai lucruri ușoare de mâncare. Nu mâncare solidă, ci foarte multe lichide.

Apoi, tânărul medic se îndreptă apoi spre sala de consultații, iar Jill rămase în bucătărie, planificând activitățile zilei.

În timp ce ștergea praful din salon, se întrebă dacă doamna Sibley era hotărâtă să acționeze. Pentru că, deși Simon nu recunoscuse acuzația ei la adresa acestei femei, nici nu negase.

"Mă întreb ce va face, își spuse ea. Oare va scrie scrisori anonime pacienților, sau o să stea la colțul străzii, să le spună când ies de la consultație…"

Se mai înveseli. La urma urmei, în afară de a le povesti pacienților ce știe despre trecutul lui Simon, Isabel Sibley nu avea ce face. Până la urmă, ei vor decide cum primesc aceste vești. Cea mai mare parte dintre ei erau oameni simpli și cinstiți din Yorkshire și probabil o vor trata pe această femeie cu disprețul pe care-l merită. Din alt punct de vedere, foarte multe dintre femei s-ar putea să prefere ca, până când doctorul Harvey își va reveni în totalitate, să se ducă la alt dispensar.

"Uf, ce încurcătură! clătină ea din cap. Ce bine ar fi fost dacă Simon ar fi fost declarat nevinovat, nu doar pedepsit suficient."

Gândul o purtă apoi spre femeia care îl acuzare pe Simon de atac. Oare ce fel de persoană era? Unde locuia? A încercat cineva s-o convingă să spună adevărul și să ajute la restabilirea reputației tânărului medic?

Numai Simon știa răspunsul la aceste întrebări. Poate că, după un timp, va reuși să-l întrebe.

Ziua trecu încet. Din când în când, Jill se ducea la fereastră și arunca o privire afară, așteptându-se s-o zărească pe doamna Sibley, ținând casa sub observație. Dar femeia blondă, care jurase să distrugă viața lui Simon, nu era de găsit nicăieri.

Nici măcar spre seară, când se apropia ora consultației, aceasta nu dădu nici un semn de viață. O dată, în timp ce tânărul medic era în mijlocul consultației, Jill ieși din casă și o înconjură, așteptându-se s-o descopere în preajmă. Dar drumul care ducea la sala de consultații era la fel de pustiu ca aleea dinspre intrarea principală.

Până și Simon părea ușurat, când intră în sala de mese și tânăra îi aduse cina.

– Totul a mers bine? întrebă ea.

El dădu din cap.

– Da, nu la fel de mulți pacienți ca de obicei. Se pare că epidemia și-a depășit vârful.

Jill zâmbi.

– Nu la asta mă refeream, observă ea.

– Știu la ce te refereai. Dacă întrebarea este: "O anumită doamnă și-a făcut simțită prezența neplăcută?" răspunsul este: "Nu!"

– Poate a hotărât să plece și să te lase în pace, spuse Jill cu speranță.

El ridică din umeri neîncrezător.

– Nu prea cred. Isabel Sibley mi-a părut o persoană cu un singur scop: să capete ceea ce-și dorește. În caz contrar…

Subiectul șantajistei fu în cele din urmă abandonat. N-avea nici un rost să insiste, din moment ce era imposibil să afle adevărul. În schimb, în vreme ce luau masa împreună, Jill îl întrebă pe Simon despre femeia care-l acuzase.

– Numele ei este doamna Joan Marsden, începu el, cu o privire sumbră. Locuiește la Edgbaston, una dintre suburbiile de lângă Birmingham, unde făceam practică împreună cu alți doi medici. Este o femeie atractivă, în jur de douăzeci și opt de ani, cu un soț mult mai bătrân. Domnul Marsden, care mi-a fost de asemenea pacient, avea în jur de cincizeci de ani. Doamna Marsden era a doua lui soție și nu aveau copii.

Bărbatul rămase o vreme pe gânduri. Tânăra aștepta răbdătoare, conștientă de cât de greu trebuie să fie pentru el să-și amintească această întâmplare. Pentru o clipă, își dori să nu-l fi întrebat, forțându-l la această călătorie dureroasă prin timp.

În cele din urmă, el continuă:

– Am făcut una sau două vizite la domiciliul familiei Marsden. Domnul Marsden suferise un accident de muncă și, deși nu era atât de grav încât să trebuiască internat în spital, a avut nevoie de concediu medical, timp în care am trecut să văd cum se simte și m-am ocupat de rana pe care o avea la mână. Soția lui a fost întotdeauna fermecătoare, deși o dată sau de două ori am simțit ceva în atitudinea ei care ar fi trebuit să mă avertizeze. Acum știu că era sătulă de soțul ei– care era mai bătrân cu douăzeci de ani– și căuta un alt partener.

– S-a îndrăgostit de tine?

– Nu știu, cred că da! Oricum, n-am fost pregătit pentru ceea ce a urmat. Cred că am fost cu capul în nori, dar nu mi s-a părut nimic suspect când a apărut într-o seară în sala de consultații. Nu pot să-ți spun ce simptome a acuzat, dar eram nevoit să-i fac

un consult. În timpul acestui consult, m-a prins brusc în brațe, declarând că mă iubește de câteva săptămâni și implorându-mă s-o salvez de lângă soțul ei.

Simon clătină din cap, zâmbind cu amărăciune.

– Desigur, am fost uluit. Dar am reușit s-o împing, i-am ordonat să se îmbrace și să plece din sală. Mă întreb acum dacă nu cumva lucrurile ar fi stat altfel dacă m-aș fi purtat mai diplomat. Poate că, dacă i-aș fi vorbit cu blândețe, arătându-i că înțeleg că este supărată, dar că nu se simte bine și trebuie să se liniștească, ar fi acceptat s-o conduc afară și și-ar fi revenit din această nebunie. Dar n-am făcut-o, oftă el. Am fost copleșit de furie și practic am dat-o afară. Sala de așteptare era plină, iar ea a fugit țipând, acuzându-mă de tentativă de viol. Mai ales pentru că nu terminase de îmbrăcat, situația nu arăta prea bine pentru mine, iar câțiva pacienți care așteptau s-au prezentat apoi ca martori.

– Bietul Simon! spuse ea compătimitor, acoperindu-i mâna cu a ei. Ce lucru îngrozitor ți s-a întâmplat! Deși presupun că orice medic care examinează o pacientă, poate fi în același pericol. Pur și simplu ai avut ghinion.

El clătină din cap cu o privire întunecată.

– Am fost un prost! Ar fi trebuit s-o văd pe Joan Marsden așa cum era: o femeie frustrată, sătulă de soțul ei mai mare și fără copii. Când îl vizitasem pe soțul ei acasă, arătase de mai multe ori destul de clar că este atrasă de mine. Ar fi trebuit să am o asistentă în cabinet când am examinat-o. Dar asistenta de

serviciu era cu unul dintre ceilalți medici și aveam foarte mulți pacienți. Pur și simplu a trebuit să mă descurc singur. Medicii stagiari nu trebuie să aștepte o asistentă când sala de așteptare geme de pacienți.

– Dar ți-a fost redat dreptul de practică!

– Da, când am făcut cererea să mi se restitue, dar n-aveam prea multe speranțe. Plăcerea pe care am simțit-o când am aflat despre această bucurie neașteptată a fost diminuată de ceea ce mi-a spus angajatul consiliului medical. Mai precis, comisia era de părere că fusesem pedepsit suficient. În plus, a adăugat și un avertisment că, dacă se mai întâmplă…

– Așadar, doamna Sibley a citit această știre în vreun ziar și a hotărât să-ți urmărească plină de interes cariera?

– Fie a aflat din ziar, fie o cunoștea pe Joan Marsden, care i-a spus această poveste.

– Mă întreb cum a aflat că ești în Stirkfield?

– Nu cred că e chiar atât de greu de aflat, nu pentru o femeie descurcăreață ca ea.

– Cu ce te-ai ocupat între timp?

– Am avut o mulțime de slujbe. Pentru o vreme, am fost șofer de autobuz în Birmingham, apoi am lucrat într-un supermarket, unde trebuia să descarc mărfurile. Vara am avut o slujbă care presupunea să călătoresc împreună cu un circ, zâmbi el. Mi-a plăcut. Sunt foarte legat de animale.

Jill zâmbi și ea.

– Oricum, nu te poți plânge că te-ai plictisit, declară ea, strângând farfuriile.

În timp ce se îndrepta spre ușă, ca să aducă următorul fel de mâncare, îi spuse:

– Simon, nu cred că trebuie să-ți faci foarte multe probleme din cauza doamnei Sibley. La urma urmei, ce poate face? Sunt sigură că tata te va susține, chiar dacă poate face necazuri dispensarului. În timp, toate acestea vor fi uitate.

El aruncă o privire în direcția ei. Ochii îi străluceau:

– Mulțumesc, Jill, șopti el. Ești o persoană minunată. Cea mai norocoasă zi din viața mea a fost cea în care am hotărât să vin să locuiesc aici, cu tine și cu tatăl tău.

Tânăra zâmbi, chiar dacă își simțea ochii plini de lacrimi.

– Și nouă ne era teamă că nu vei suporta viața în Stirkfield! exclamă ea, apoi ieși repede din cameră, plină de o fericire nouă care-i invadase inima.

Capitolul 13

Pentru că fusese îngrijorată pentru tatăl ei, Jill nu putuse să-și viziteze tatăl ziua precedentă. A doua zi, la prânz, Simon propuse că, pentru că nu avea nici o vizită de făcut după-amiază, poate să stea cu tatăl ei, în timp ce ea își vizitează logodnicul.

– Ești sigur că e bine? întrebă ea nehotărâtă. Ce se întâmplă dacă apare o urgență?

El zâmbi.

– Jill, nu te mai gândi la ce e mai rău! La urma urmei, dacă trebuie să plec, tatăl tău va fi în siguranță. Cât timp se odihnește în pat, nimic nu se poate întâmpla.

Așa că, după ce strânse masa, se pregăti și urcă la etaj să-i spună tatălui ei că-i va face o vizită lui Roger.

Doctorul Harvey era în pat, sprijinit de perne și citea ziarul.

– Transmite-i lui Roger toate cele bune, spuse el. Sper că va ieși din spital curând, nu-i așa?

– Presupun că voi afla astăzi, răspunse ea.

– Așadar, o să vă căsătoriți, nu? Deși, adăugă el părând încurcat, trebuie să-ți mărturisesc: nu suport ideea să zac aici în pat, în timp ce fiica mea se mărită.

Jill murmură ceva și ieși repede. Și-ar fi dorit să-i poată spune tatălui ei: "Nu mă mărit cu Roger. Nu-l iubesc. Îl iubesc pe Simon– dar el nu vrea să-și recunoască sentimentele pentru mine. Îi e teamă că-mi va face rău, datorită problemelor din trecut."

Dar trebuia să rămână tăcută. Nu putea să-și supere tatăl, acum când era bolnav. Îi plăcea Roger. Își dorea să-i fie ginere. Lovitura ar fi fost prea mare să-i spună că, de când Simon Pearson apăruse în viața lor, sentimentele ei pentru Roger nu mai erau aceleași.

La spital, urmă un șir de alți vizitatori spre saloane. Roger îi zâmbi când o văzu apropiindu-se. Logodnicul ei stătea la o masă în mijlocul salonului, îmbrăcat în halat.

– Mi-au dat voie ieri seară să mă ridic din pat, o anunță el. Trebuie să mă externeze mâine sau cel târziu poimâine.

Jill îi povesti că tatăl ei avusese o criză. El clătină întristat din cap și spuse că-i pare rău.

– Poate îi pot convinge să mă mai lase să stau o zi sau două, propuse el, pe un ton ciudat, pe care tânăra nu-l înțelegea.

Părea aproape nerăbdător să mai rămână în spital. Dar de ce ar dori așa ceva? Dacă se simțea mai bine, ar fi trebuit să prefere camera lui confortabilă, decât patul de spital.

– Nu e nici o problemă dacă vii acasă, spuse ea. Tata nu deranjează pe nimeni, iar pentru mine e același lucru să gătesc pentru trei sau pentru patru. Presupun că acest lucru te îngrijorează.

– Da, asta e, se grăbi el să aprobe. Mă gândeam că ai destule pe cap, cu boala tatălui tău.

– Când pleacă vasul tău? Ai aflat?

– Da, lunea viitoare. Căpitanul mi-a trimis o telegramă. I-am povestit de accident la telefon. Lumea din spital a fost foarte drăguță cu mine, mi-au adus telefonul la pat, să pot vorbi cu el.

– Dar luni este peste trei zile! exclamă ea. Asta înseamnă că…

– Că va trebui să mai așteptăm să ne punem pirostriile! zâmbi el. Oricum, suntem obișnuiți cu așteptatul. O să mă întorc peste două luni.

Jill era pe punctul să-i spună că nu se va căsători niciodată cu el, nici acum, niște peste două luni. Dar se gândi că poate nu era nici locul, nici timpul pentru astfel de anunțuri. Va aștepta până când va ieși din spital și vor putea să stea de vorbă singuri, nu în mijlocul unui salon cu jumătate de duzină de perechi de ochi care le urmăreau toate mișcările.

Brusc, figura lui Roger se lumină. Jill urmări direcția privirii lui. Asistenta Bailey se îndrepta spre ei.

– Bună ziua, domnișoară Harvey, zâmbi aceasta. Cum credeți că arată logodnicul dumneavoastră azi?

– Foarte bine, răspunse tânăra. Mi se pare că-i prieste spitalul.

Jill surprinse privirea schimbată de Roger și asistentă. Era o privire amuzată, aproape conspirativă.

– În mod sigur, ne va lipsi când va pleca acasă, declară asistenta. Domnișoară Harvey, logodnicul dumneavoastră este sufletul salonului.

– Mă bucur, murmură Jill.

În timp de femeia se îndepărtă, tânăra se întoarse spre logodnicul ei.

– Mi se pare că te place, Roger.

El se încruntă.

– Tratează pe toată lumea la fel. E o asistentă minunată, atât de prietenoasă și de blândă.

– Sunt sigură că ai dreptate.

Pentru că Roger rămase destul de tăcut, iar ea nu știa ce să-i spună, hotărî că e mai bine să se ridice și să spună că trebuie să plece, pretextând că nu vrea să-și lase tatăl singur prea multă vreme.

Când ajunse acasă, Simon tocmai urca la etaj, cu o tavă cu cești de ceai.

– Tocmai am făcut ceai, spuse el. Nu vrei să ni te alături?

– Ba da, zâmbi ea și-l urmă pe scări.

Tatăl ei era în continuare în pat. O întâmpină cu un zâmbet vesel. Tinerei îi venea greu că creadă că e același bărbat pe care-l ajutase să urce scările cu două zile în urmă.

– Cum te simți, tată? întrebă ea.

– Bine! răspunse el, apoi se uită urât spre Simon. Și aș fi deja la muncă, dacă nu m-ar opri tiranul ăsta. Spune că trebuie să mai stau câteva zile în pat.

– Și așa o să faci! exclamă ea. Ca medic, ar trebui să știi că nu-ți poți reveni complet atât de repede după o criză serioasă.

Simon pusese tava pe o măsuță de lângă pat. În timp ce punea laptele în cești, Jill i se alătură.

– Pun eu ceaiul, se oferi ea, iar el zâmbi și se așeză lângă tatăl ei pe un scaun.

– Cum se simte Roger? întrebă doctorul Harvey, în clipa în care primi ceașca de ceai.

– O să fie externat mâine, răspunse ea.

– Mă bucur. Și când se va întoarce pe vas?

– Lunea viitoare. Tocmai a vorbit cu căpitanul.

Simon o privi preocupat.

– Dar nu mai sunt decât trei zile. Credeam că…

Ea clătină din cap.

– Nu ne vom putea căsători. Nu e destul timp la dispoziție.

Figura lui se lumină imediat. Apoi, conștient că această schimbare de dispoziție putea fi observată, tânărul se întoarse spre tatăl ei și-l întrebă dacă mai vrea zahăr.

Inima lui Jill începu să bată mai tare. Simon se dăduse de gol că era încântat să afle că planurile de căsătorie trebuia anulate. În mod sigur, aceasta nu putea însemna decât…

– Oricum, o să ai ceva timp la dispoziție să-l petreceți împreună înainte de plecare, îi întrerupse tatăl ei șirul gândurilor. Nu cred că mai contează o lună, două. O să puteți să vă duceți planurile la capăt cu următoarea ocazie.

După aceste cuvinte, subiectul fu schimbat. Mai târziu, când Jill era în bucătărie, Simon apăru în cadrul ușii.

– Am două vizite de făcut, Jill, anunță el. O să mă întorc în aproximativ o oră.

– Bine, zâmbi ea. Voi răspunde la telefon, dacă te caută cineva.

În timp ce făcea pregătirile pentru masa de seară, se simțea foarte fericită.

Tatăl ei era mult mai bine. Roger urma să plece din nou pe mare, ceea ce-i va da o vreme să se pregătească pentru anunțul că nu poate fi soția lui. Iar Isabel Sibley nu dăduse nici un semn de viață, ceea ce nu putea să însemne decât că decisese că n-are nimic de câștigat dacă insistă.

"El n-are banii pe care-i vrea ea, așa că și-a dat seama că pierde degeaba timpul, își spuse ea. Să sperăm că a plecat din Stirkfield și nu vom mai auzi vreodată de ea."

În timp ce curăța cartofii, își continuă șirul gândurilor: "Ar fi mai cinstit să-i spun lui Roger că nu pot fi soția lui imediat după ce este externat. Nu e corect să-l las câteva săptămâni să creadă

că-l aștept să se întoarcă iar eu, între timp, să n-am nici cea mai mică intenție să-i fiu soție."

După ce ajunse la această concluzie, se simți mai bine. La urma urmei, dragostea mai și moare. Roger e un bărbat cu capul pe umeri. Va ajunge repede să înțeleagă că nu există fericire într-o căsătorie lipsită de dragostea ambilor soți.

Puțin mai târziu, auzi zgomotul făcut de ediția de seară a ziarului, care cădea în cutia de scrisori. Ieși pe hol să-l ia și să-l ducă la etaj, tatălui ei. Probabil că-l aștepta deja cu nerăbdare.

Pe hol era destul de întuneric, dar în clipa în care ridică ziarul, titlul mare îi sări în ochi: "Blondă misterioasă descoperită în pădurea Greystock" . Inima îi urcă în gât, bătând cu putere. Intră repede în bucătărie, ținând ziarul cu o mână tremurătoare. De câteva ori încercă să se calmeze. Această "blondă misterioasă" n-avea nici o legătură cu ea. Erau mii de blonde în Stirkfield și victima putea fi oricine.

Citi repede articolul, care oferea puține detalii:

"Corpul unei femei blonde a fost descoperit în pădurea Greystock, un loc popular de întâlnire al cuplurilor locale, azi, în urmă cu câteva ore. Poliția precizează că era moartă de curând. Pare să aibă în jur de treizeci de ani. Inspectorul Tom Cartwright de la secția de poliție locală a fost desemnat să se ocupe de acest caz. Acesta a declarat reporterului ziarului nostru că este mai mult ca sigur un caz de omucidere."

Jill se lăsă să cadă pe un scaun. Ziarul îi căzu la picioare. Rămase o vreme privind în gol. Oare cine era această blondă?

Și cine să fie criminalul? Sigur nu putea fi Isabel Sibley, cea care-l șantaja pe Simon!

Dar dacă era, ce putea să însemne acest lucru?

În ciuda focului vesel și a căldurii din bucătărie, tânăra se înfioră. Dacă doamna Sibley fusese omorâtă, criminalul nu putea fi decât cineva care voia s-o împiedice să vorbească. Poate că reputația lui era în joc. Problema era că în Stirkfield nu erau prea mulți oameni în această situație. Ceea ce însemna că…

Auzi bătaia în podea și-și dădu seama că tatăl ei se întreba de ce nu-i adusese ziarul de seară în clipa în care ajunsese. Îl împături repede și urcă la etaj. În timp ce urca scările, își repetă că misterioasa victimă nu-i decât o străină. Că n-are nici un motiv să se teamă.

Oricum, clătină ea din cap rușinându-se, ar trebui să-i fie rușine că i-a trecut prin cap un gând atât de îngrozitor, și anume că Simon Pearson poate fi implicat în ceva atât de oribil ca o crimă.

Tatăl ei o privi uimit.

– Draga mea, te simți bine? întrebă el. Ești roșie toată.

– Cred că e din cauza căldurii de la aragaz. Tocmai găteam, răspunse ea repede.

– Hei, ce e asta? exclamă bărbatul, întorcându-și atenția spre ziar, spre ușurarea ei. O femeie a fost ucisă în pădurea Greystock. Mă întreb cine poate fi? Nu scrie nimic.

– Poate că n-au identificat-o încă, ridică ea din umeri și ieși repede.

Coborând scările, auzi ușa de la stradă deschizându-se. Îl zări apoi pe Simon mergând pe hol, apoi îndreptându-se spre sala de consultații. Nu privi în direcția ei, dar când trecu prin fața ușii deschise de la bucătărie, îi zări pentru o clipă figura. Era palidă și părea șocat, ca și cum ar fi primit o veste foarte rea. Intrând în bucătărie, Jill se întrebă care putea fi problema. Apoi își dădu seama: în mână, bărbatul purta un ziar. Așadar, era la curent cu știrea despre crimă.

Capitolul 14

După jumătate de oră de la începutul cinei, care se scursese în liniște deplină, Simon ridică privirea spre Jill.

– Presupun că ai văzut ziarul de seară, nu? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Am aruncat o privire înainte să i-l duc tatei.

– Ai văzut că a fost găsit corpul unei femei în pădurea Greystock?

– Da, am văzut titlul mare, recunoscu ea.

– Ar putea fi Isabel Sibley, murmură el.

Jill îl privi.

– N-ai cum să fii sigur de asta, Simon. Cred că sunt sute de blonde în Stirkfield. Ar putea fi oricare dintre ele.

El dădu la o parte farfuria, ca și cum n-ar mai fi putut înghiți nimic.

– Am o presimțire sumbră că e Isabel Sibley, mormăi el. O să aflăm în curând. Presupun că va fi identificată, iar ziarele de mâine îi vor anunța numele.

– Știe cineva că e în Stirkfield? Credeam că a venit special pentru tine.

– În mod sigur are în poșetă ceva care-i va dezvălui identitatea: o scrisoare, permisul de conducere sau un alt act.

– Și dacă nu are? Ar putea rămâne neidentificată, în afară de cazul în care nu se pun fotografii cu ea, iar cineva cunoscut o recunoaște.

El se ridică și începu să se plimbe prin cameră. În cele din urmă se opri și se întoarse spre ea. Figura lui era îngrijorată.

– Ieri seară am ieșit la o plimbare, spuse el. Mă simțeam neliniștit, îngrijorat. Am mers de unul singur. Dacă poliția va începe să pună întrebări, îmi va fi foarte greu să dovedesc acest lucru– și că nu eram, de exemplu, cu Isabel Sibley.

– Dar de ce să fi fost cu ea?

– Pentru că ne-am întâlnit în seara de dinainte, ca și cu două seri în urmă. M-a amenințat destul de serios. Poliția ar putea crede că…

Ea clătină din cap. Puțin nerăbdătoare, strigă:

– Simon, de ce te gândești la ce e mai rău? Nici măcar nu știm cu siguranță că este vorba despre ea.

El rămase pe gânduri, apoi zâmbi trist.

– Îmi pare rău, Jill. Cred că, după ce mi s-a întâmplat în ultimii doi ani, nu m-ar mira să mă fi obișnuit să mă aștept doar la nefericiri.

– O să mă duc să fac niște cafea, propuse ea. Tata va dori cu siguranță și sunt sigură că și ție ți-ar prinde bine.

Rămas singur, bărbatul își continuă plimbarea. În orice clipă se aștepta să audă soneria de la intrare. Se întrebă ce-ar spune, dacă poliția ar începe să-l întrebe despre Isabel Sibley.

Oare va recunoaște că știe cine e? Sau va spune că-l șantaja de ceva vreme? Va recunoaște că, în seara în care Isabel Sibley era ucisă, el se plimba de unul singur pe străzile întunecate ale orașului?

"Trebuie să mă agăț de speranța că această femeie nu e Isabel Sibley, se îmbărbătă el. Altă cale nu există."

Jill propuse să bea cafeaua în camera tatălui ei. Se gândise la acest lucru în bucătărie, sperând că, obligat să discute despre alte lucruri, Simon se va mai relaxa.

Dar, spre disperarea ei, în clipa în care se așezară lângă patul doctorului Harvey, acesta întrebă:

– Ai aflat despre criminalul nostru local, doctore?

Simon aruncă o privire spre Jill și dădu din cap.

– Am văzut un titlu în ziarul de seară.

– Nu sunt foarte multe detalii. Va fi interesant de citit ziarul de dimineață. Poate că, până atunci, se va descoperi cine este biata victimă.

Jill încercă să schimbe subiectul, întrebându-se dacă Roger va ieși din spital a doua zi, dar tatăl ei o ignoră.

– Eu sunt doctorul pe care poliția îl cheamă de obicei la aceste cazuri, continuă el. Presupun că-l vor chema pe doctorul

Wentworth, pentru că știu că sunt afară din circulație pentru o vreme.

Simon murmură ceva, dar doctorul Harvey își urmă ideea:

– N-am mai avut un caz de crimă în Stirkfield de câțiva ani buni. Jill, se întoarse el spre fiica lui, nu știu dacă îți mai amintești, erai încă o copilă. Un bărbat și-a otrăvit soția. A fost o poveste foarte neplăcută.

– Nu putem vorbi despre lucruri mai vesele? propuse tânăra, aruncând o privire spre figura palidă a tânărului doctor.

– Am avut un pacient foarte bătrân în această seară la consultație, interveni acesta, la fel de dornic să schimbe subiectul. Pe nume Briggs, dacă nu mă înșel. Îmi spunea că e de multă vreme sub tratament pentru bronșită.

Doctorul Harvey începu să râdă.

– Bătrânul Toby Briggs! exclamă el. Cred că ești de acord cu mine că este un adevărat personaj.

Jill adună ceștile de cafea și coborî la parter. Între două drumuri, îl auzi pe tatăl ei povestind istorii nostime despre pacienții vechi ai dispensarului. Oftă mulțumită. Simon avea nevoie să-și ia pentru o vreme gândul de la aceste probleme. Tatăl ei, care știa foarte multe povestiri nostime, era cea mai potrivită persoană pentru acest lucru.

Dar mai târziu, în timp ce stătea trează în pat, cu ochii în tavan, se întristă la gândul lungilor ore de nesomn care vor urma. Singura idee pozitivă era că poliția încă nu arătase nici un interes special pentru Simon.

Desigur, dacă numele sau numărul lui de telefon ar fi fost în geanta victimei, cineva s-ar fi prezentat deja la ușă. Aceasta putea să însemne– în cazul în care femeia moartă era Isabel Sibley– că nu avea nimic la ea care să trimită la numele lui, sau care să-l arate a fi altceva decât un total necunoscut.

O dată sau de două ori, când auzi o mașină apropiindu-se de casă, se ridică în pat, așteptând să vadă dacă oprește. Dar de fiecare dată mașina trecu pe lângă și, în timp ce zgomotul motorului se îndepărta, se lăsa să cadă pe pernă cu un suspin de ușurare.

Reuși să adoarmă spre dimineață și fu trezită de soneria ceasului. Era somnoroasă și avea o durere surdă de cap.

Simon îi zâmbi trist când îi puse în față farfuria cu micul dejun.

– Cum ai dormit? întrebă el.

– Prost. Dar tu?

– N-am știut niciodată că o noapte poate fi atât de lungă, clătină el din cap, aplecându-se asupra farfuriei cu ouă și costiță.

Ziarul de dimineață sosi când întindea unt pe o felie de pâine. Jill întinse marmelada spre el și alergă spre hol. Aruncă o privire grăbită pe prima pagină. Nu erau titluri mari. După toate aparențele, povestea nu era suficient de interesantă. În timp ce se întorcea spre bucătărie, descoperi câteva rânduri în partea de sumar: "Identitatea femeii ucise a fost dezvăluită– amănunte în pagina 4" . Se opri doar o clipă din mers, să citească paragraful de câteva rânduri din pagina 4:

"Poliția a dat publicității în această dimineață numele femeii blonde, al cărei corp a fost descoperit ieri în apropiere de Stirkfield. Este vorba despre doamna Isabel Sibley, care venise de câteva zile în oraș. Se pare că a fost strangulată."

Cu degete tremurătoare, împături ziarul și se întoarse în sala de mese.

– Ceva nou?

Se întoarse spre Simon, care stătea în cadrul ușii de la bucătărie. Respiră adânc și spuse:

– Era corpul lui Isabel Sibley.

Bărbatul luă repede ziarul din mâna ei. Expresia lui rămase impenetrabilă în timp ce citea. În cele din urmă, îi înapoie ziarul, fără ca vreo emoție să i se citească pe figură.

– Tatăl tău așteaptă cu nerăbdare să citească știrile. Eu mă duc să mă pregătesc pentru consultații.

Se întoarse pe călcâie și părăsi bucătăria.

Dimineața trecu greu. Jill se strădui să se ocupe de treburile casei și s-o evite pe femeia care o ajuta, dornică să vorbească despre crimă.

– Una dintre femeile de pe strada mea jură c-a văzut-o de mai multe ori, spuse doamna Windle, reușind s-o prindă în salon.

– De unde poate fi sigură?

– Păi, descrierea i se potrivește de minune, domnișoară! Nu poate fi decât ea, sunt sigură.

– Nu s-a dat decât o descriere vagă și n-a fost publicată nici o fotografie.

– O femeie blondă, înaltă, în jur de treizeci de ani. Ea e, vă spun eu.

– Trebuie să văd dacă tata n-are nevoie de ceva, se scuză Jill, urcând scările în grabă.

Pe la zece și jumătate, auzi sunetul clopoțelului de la stradă. Tânăra încremeni. Era oare poliția? Înseamnă că știu deja despre relația lui Simon cu femeia ucisă.

– Cineva vrea să vă vadă, domnișoară! strigă doamna Windle. E o surpriză!

Jill ieși din cameră, cu inima cât un purice.

La parter îl zări pe Roger, care o privea zâmbind.

– Roger!

Ușurată, alergă la parter. El o strânse ușor în brațe, datorită coastelor încă bandajate, și o sărută.

– În cele din urmă, m-au dat afară, râse el. Aveau nevoie de patul meu pentru o urgență, iar eu nu mai aveam oricum nevoie.

– O să-ți pregătesc imediat camera, spuse ea. Intră în salon, te rog. E focul făcut și poți sta la căldură până când e gata totul.

– Bine, fu el de acord, scoțându-și haina. Cum se mai simte tatăl tău?

– Mult mai bine, răspunse tânăra. Poate o să urci să-l vezi mai târziu. O să fie încântat să mai stați puțin de vorbă.

În timp ce urca scările, Jill își aminti că hotărâse să-i spună cât de curând că nu poate fi soția lui.

"Cum avem câteva clipe la dispoziție, cum îi spun, se gândi ea. E un bărbat realist. O să-și dea seama că n-are rost să continuăm cu planurile de nuntă, din moment ce nu-l iubesc."

Ajunsese la etaj, când ușa de la cabinetul de consultații se deschise și Simon aruncă o privire afară. Ridică privirea spre ea, văzând că holul era gol.

– Mi s-a părut că aud voci, spuse el.

– Chiar așa era, zâmbi ea. Roger a venit acasă. Tocmai a fost externat.

Pe figura lui se citi ușurarea. Zâmbi și el.

– Foarte bine! O să te bucuri să-l vezi.

– Da, așa este, declară ea.

Simon închise ușa, iar tânăra își continuă drumul spre dormitorul logodnicului ei.

Așadar, și el se temuse că era poliția, își spuse ea. Era foarte clar scris pe figura lui îngrijorată.

Nu era de mirare că se temea de sosirea poliției, mai ales datorită experienței din trecut. Dar să fie oare doar întrebările neplăcute la care ar fi nevoit să răspundă? Sau mai are și altceva de ascuns?

Capitolul 15

Jill hotărî să stea de vorbă cu Roger după masa de prânz. Duse farfuriile în bucătărie, le spălă, apoi se îndreptă spre salon, unde era singură că-l va găsi. Spre mirarea ei, camera era goală.

Presupuse că urcase în camera lui să se odihnească. Părea puțin obosit și cam palid în timpul mesei. Când îl întrebase dacă se simte bine, se străduise să zâmbească și spusese că se simte perfect.

În timp ce ezita în mijlocul holului, cu ușa de la salon deschisă în spatele ei, auzi un zgomot la etaj. Ridică privirea și-l zări pe Roger.

– Aici erai! exclamă ea. Nu vii să stai lângă foc?

Dar el clătină din cap. Părea neliniștit, puțin nervos și încordat.

– Nu, trebuie să ies, răspunse bărbatul în cele din urmă. N-o să întârzii prea mult.

– Dar unde te duci? întrebă ea. N-ar trebui să te obosești prea tare în prima zi în care ai ieșit din spital.

– O să fiu bine, veni răspunsul lui, mai degrabă impacientat.

Își luă haina din cuier, făcând o grimasă de durere când o trase pe el, apoi se întoarse spre ușă.

– Când te vei întoarce?

– Într-o oră și jumătate, poate puțin mai mult, răspunse el înainte să deschisă ușa și să dispară.

Jill oftă. Într-un fel, se simțea ușurată că Roger ieșise, pentru că, dacă ar fi rămas, ar fi trebuit să-l anunțe că nu mai este de acord să fie soția lui. Pe de altă parte, nu era foarte fericită la gândul că se obosește atât de mult, cu două coaste rupte. Ar trebui să se odihnească în pat, nu să se plimbe prin oraș.

Simon ieși din cabinetul de consultații, cu trusa în mână.

– Am o vizită de făcut, o anunță el. Nu cred că voi întârzia prea mult.

Bărbatul ezită o clipă, vru să spună ceva, apoi se răzgândi și, întorcându-se brusc, ieși din casă.

Jill urcă la etaj, să-l vadă pe tatăl ei. Acesta era întins pe perne, cu ochii închiși și gura ușor întredeschisă. Un sforăit ușor o anunță că dormea profund.

Amintindu-și că mai are câteva cumpărături de făcut, tânăra hotărî să profite de somnul tatălui ei. Nu avea de gând să lipsească prea mult și spera că nu va telefona nimeni între timp.

Cele mai multe dintre telefoanele celor care solicitau o vizită la domiciliu veneau înainte de zece dimineața.

Se îndreptă repede spre magazine și curând aproape terminase de făcut cumpărăturile. Când se întoarse spre casă, îl zări pe Roger privind o vitrină de peste drum.

Tânăra se încruntă. Un vânt rece bătea destul de tare și părea o prostie din partea lui să stea în fața unei vitrine, riscând să răcească, mai ales în starea lui destul de fragilă.

Așteptă pe trotuar ca mașinile care treceau în viteză să se rărească. Voia să traverseze și să-l certe, cerându-i s-o însoțească acasă. În clipa în care puse piciorul pe șosea, o femeie ieși din magazinul în fața căruia aștepta Roger și i se adresă.

Jill rămase pe loc. Inima îi bătea cu putere. Nu era deloc dificil să recunoască femeia, chiar dacă aceasta nu purta uniforma.

Era asistenta Bailey!

În timp ce Jill îi urmărea cu privirea, Roger o luă pe femeie de mână și-i zâmbi afectuos. Porniră în josul străzii, braț la braț, cufundați într-o conversație animată.

Tânăra își urmă drumul pe trotuarul opus. În cele din urmă, Roger și însoțitoarea lui se opriră în fața unei cafenele, vorbiră câteva minute și, părând să se fi pus de acord, intrară.

Jill se îndreptă încet spre casă. Nu știa ce să mai creadă. În tot acest timp, se întrebase cum să-și adune curajul să-i spună lui Roger că rupe logodna, iar el se îndrăgostise de o altă femeie.

Ar fi trebuit să-și dea seama mai de mult cum stau lucrurile. Mai precis, de când îi văzuse ultima oară la spital. Își aminti unele dintre privirile pe care aceștia le schimbau în fața ei.

În cele din urmă, zâmbi ușurată. Propria ei problemă se rezolva mult mai ușor decât sperase. Nici nu trebuia să-i spună lui Roger că nu vrea să-i fie soție, pentru că acesta o va anunța că nici el nu vrea să-i fie soț.

Clătinând din cap amuzată, intră în casă. Simon nu se întorsese, iar când aruncă o privire în camera tatălui ei, descoperi că acesta încă dormea.

Când ajunse la etaj, zări printre draperii o siluetă întunecată încetinind și oprind în fața casei.

Mașina lui Simon! Așadar, nu întârziase prea mult.

"O să fac niște ceai", își spuse ea, dar când se îndrepta spre bucătărie auzi pași grei urcând scările. Apoi sună clopoțelul de la intrare. Tânăra încremeni. Nu putea să fie Simon, pentru că el avea cheie.

Se îndreptă încet spre ușa de la intrare. Prin geam se ghiceau siluetele unor bărbați. Știu cine sunt înainte să deschidă ușa.

– Bună ziua, domnișoară, spuse unul dintre ei. Cred că doctorul Pearson locuiește aici.

Ea dădu din cap, dar nu răspunse nimic.

– Sunt inspectorul Arkwright de la Poliția din Stirkfield, iar el este sergentul Dawes.

– Doctorul Pearson este la o vizită la domiciliul unui pacient, inspectore, spuse ea, sperând că acești bărbați nu-i puteau auzi bătăile disperate ale inimii.

– Este foarte important să-i vorbesc, răspunse bărbatul. Poate putem să-l așteptăm.

Inspectorul purta o haină lungă și o pălărie. Era un bărbat de vârstă medie, cu un zâmbet plăcut. Era destul de greu să crezi că e polițist, pe când sergentul care-l însoțea, cu trăsături aspre și ghete militărești, părea coborât dintr-o poveste cu detectivi.

– Puteți aștepta aici, îi conduse ea pe hol și deschise ușa de la salon.

– Vă mulțumesc, domnișoară, spuse inspectorul cu un nou zâmbet. O să-l anunțați, vă rog, pe doctor că este așteptat, din clipa în care ajunge acasă?

Tânara promise că-l va anunța și, când ușa se închise în urma bărbaților, se sprijini de ea, cu ochii închiși.

Așadar, ce era mai rău se petrecuse. Poliția venise să-l interogheze pe Simon. Curând, toată povestea aceasta neplăcută va ieși la lumină.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se și întoarse capul spre intrare, văzându-l pe Simon, care o privea îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, examinându-i fața albă ca varul.

– A venit poliția– un inspector și un sergent, șopti ea. Te așteaptă în salon.

El zâmbi.

– Curaj, Jill. Trebuia să vină, mai devreme sau mai târziu. O să mă duc să-i văd.

Își puse haina în cuier și, zâmbindu-i încurajator, deschise ușa de la salon.

Inspectorul stătea cu spatele la foc, iar sergentul era așezat pe un scaun.

– Bună seara, domnilor! îi salută Simon. Cu ce vă pot fi de folos?

– Domnul doctor Pearson? îi zâmbi inspectorul. Sunt inspectorul Arkwright, iar acesta este sergentul Dawes.

Simon așteptă. Polițistul scoase o pipă imensă și o pungă de tutun. După ce-și umplu pipa, bărbatul ridică privirea spre el.

– Cred că ați cunoscut o femeie numită Isabel Sibley, spuse el, aprinzându-și pipa.

– Am întâlnit o femeie cu acest nume, recunoscu tânărul medic.

– Ați citit ziarul de aseară?

– Da.

– În acest caz, nu vă va surprinde să aflați că doamna Sibley a fost găsită moartă în pădurea Greystock?

– Am citit articolul.

– Nu vi s-a părut necesar să veniți la poliție și să spuneți tot ce știți despre această femeie?

– Nu. Doamna Sibley nu este problema mea.

– Când ați văzut-o ultima oară, domnule?

Simon ezită. Cu coada ochiului, observă că sergentul nota ceea ce se spunea.

– Înainte să răspund la această întrebare, domnule inspector, pot să vă întreb de unde ați aflat că o cunosc pe doamna Sibley? întrebă el.

– Desigur, domnule. La început n-am avut nici un indiciu în ceea ce o privește pe această femeie. Criminalul s-a străduit să înlăture toate elementele care ar fi ajutat la identificarea ei. Oricum, după ce a fost publicat articolul despre găsirea cadavrului unei femei, doamna Enderby, care are o pensiune pe strada Hall, a venit să ne vadă. S-a gândit că femeia găsită moartă ar putea fi una dintre chiriașele ei. A fost de acord să arunce o privire la cadavru și a fost capabilă s-o identifice. Era vorba despre doamna Isabel Sibley. Am mers la pensiunea doamnei și am percheziționat camera victimei. Printre alte obiecte, am găsit și o foaie de hârtie pe care erau scrise numele și adresa dumneavoastră, domnule doctor.

– Așa că ați venit să mă verificați.

– Da, domnule. Poate că mai departe ne puteți povesti dumneavoastră.

Tânărul medic respiră adânc.

– M-ați întrebat când am văzut-o ultima oară. Răspunsul este în urmă cu două seri. Mă șantaja și ne-am întâlnit să-i spun că refuz să-i dau banii pe care mi-i ceruse cu o seară înainte.

– Așadar, ați văzut-o de două ori?

– De fapt, am văzut-o de trei ori, pentru că a venit aici și mi-a cerut să ne întâlnim. Am stabilit o întâlnire și am condus-o cu mașina afară din oraș.

Mi-a spus ce vrea de la mine în timp ce stăteam într-un popas pentru turiști.

– Domnule doctor, poate vreți să ne spuneți de ce vă șantaja?

Râsul lui Simon era amar.

– O să spun totul, inspectore, pentru că veți afla mai devreme sau mai târziu dacă ascund ceva.

– E o decizie înțeleaptă, domnule.

Tânărul respiră din nou adânc.

– Acum doi ani, mi s-a ridicat dreptul de practică pentru comportament neprofesional, spuse el atât de încet, încât sergentul se aplecă în față, încercând să audă. Am fost acuzat c-am încercat să violez o pacientă. În urmă cu șase luni, pedeapsa a fost ridicată, deși n-am fost considerat nevinovat. S-a considerat că am fost pedepsit suficient. Adevărul este că eram nevinovat, dar n-am putut dovedi acest lucru. Nu e prima oară când se întâmplă. Și cred că nu e nici ultima oară.

– Iar această doamnă Sibley era femeia pe care ați fost acuzat c-ați încercat s-o violați?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu, fie a aflat din ziar, fie a vorbit cu acea femeie. A hotărât că, dacă încerc să-mi găsesc o slujbă decentă, să mă urmărească și să mă șantajeze. Aștepta bani de la mine, ca să păstreze secretul. Ar fi putut să-mi facă viața un coșmar, urmărindu-mă peste tot.

– Doctorul care v-a angajat acum, domnul Harvey, știe despre această poveste?

– Da, știe! S-a dovedit foarte înțelegător. În mare parte datorită atitudinii lui prietenești am reușit s-o sfidez pe această femeie. Oh, n-am vrut ca el să sufere din cauza acestei povești, dar mi-am spus că e mai important să mă ocup de dispensar câtă vreme este bolnav, decât să dau bir cu fugiții. El voia să rămân, în ciuda a ceea ce-ar putea spune pacienții lui.

– Și unde erați miercuri noaptea, între orele nouă și zece seara? sosiră pe neașteptate cuvintele inspectorului, ca o rafală de mitralieră.

Sergentul îl privea pe Simon, cu creionul în aer, ca și cum ar fi așteptat răspunsul. Medicul ridică din umeri.

– Am fost la plimbare.

– Singur?

– Da!

– V-ați întâlnit cu cineva pe drum?

Simon clătină din cap cu tristețe.

– Nu, nu m-am întâlnit. Dar dacă vă imaginați că am ucis-o e Isabel Sibley, nu pot decât să vă jur că n-am făcut-o. N-am mai văzut-o de când m-a părăsit în mijlocul străzii, amenințând că mă va distruge, după ce am refuzat să plătesc.

Inspectorul aruncă o privire spre sergentul Dawes, apoi se întoarse spre Simon și zâmbi.

– Atât pentru moment, domnule doctor Pearson, spuse el. S-ar putea să mai am niște întrebări mai târziu, dar pentru

moment aș vrea să mă gândesc la ce mi-ați spus. Să mergem, sergent!

Bărbatul se îndreptă spre ieșire, urmat de subalternul lui. Simon îi conduse la ușă.

– O zi bună, domnule doctor, spuse inspectorul, apoi deschise ușa și se îndreptă spre mașina poliției, parcată în apropiere.

Capitolul 16

Simon se îndreptă spre bucătărie. Jill stătea la masă și sări repede în picioare când îl văzu.

– Am făcut niște ceai, spuse ea. Arăți ca și cum ți-ar prinde bine o ceașcă.

El zâmbi obosit.

– S-ar putea să nu mai vrei să-mi dai, când o să auzi ce am de spus, murmură el.

Tânăra fixă figura prelungă și îngrijorată. Fără să stea pe gânduri, declară:

– Nu contează ce este, Simon. Am încredere în tine și nimic nu poate schimba acest lucru.

El își mușcă buzele. Pentru o vreme, cuvintele refuzară să se facă auzite. În cele din urmă, începu să povestească:

– Polițiștii cred că eu sunt criminalul, Jill. Oh, n-au nici o dovadă, dar pot să văd că sunt convinși. Dar nu-i poți condamna. Din punctul lor de vedere, eu sunt singurul care are un motiv.

Un gând nu-i dădea pace tinerei femei. Știa că trebuie să-și amintească un lucru foarte important. Brusc, își dădu seama despre ce este vorba. Imaginea lui Isabel Sibley certându-se pe stradă cu un necunoscut îi apăru în fața ochilor. Își aduse aminte ura din privirea bărbatului, care rămăsese privind-o pe femeia care se îndepărta.

– Simon, exclamă ea, nu ești singurul care avea un motiv! Am văzut-o pe doamna Sibley stând de vorbă cu un bărbat pe stradă, în una din zilele în care am fost la cumpărături. Dacă îl șantaja și pe el, nu e posibil să fi vrut s-o îndepărteze din cale?

El o privi concentrat.

– Jill, poți să-l descrii pe acest bărbat polițiștilor?

– Cred că da. Avea în jur de treizeci de ani, de înălțime medie. Părea un om de afaceri.

– O să-i transmit ce mi-ai spus inspectorului. Ar trebui să fie de ajutor.

Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră, iar tânăra văzu că nu era foarte optimist.

– Simon, ți-e teamă că inspectorul va crede că nu vreau decât să-l îndrept pe o pistă falsă?

– Nu, probabil te va interoga cu mare grijă, deși este clar că se va gândi că nu e decât o invenție de a ta, ca să mă ajuți. N-ar fi prima oară când se întâmplă.

– Dar de ce-aș face-o? exclamă ea.

Îi stătea pe vârful limbii să continue: "Nu însemni nimic special pentru mine. De ce-aș vrea să te ajut?". Dar ar fi fost o minciună. Însemna ceva pentru ea. Îl iubea și ar fi făcut tot posibilul să-l ajute.

Simon nu răspunse la această întrebare, ci spuse că are ceva de făcut în birou. Se întoarse repede și ieși din bucătărie, lăsând-o singură.

Jill turnă ceai într-o ceașcă și o duse la etaj tatălui ei. Acesta se trezise. O privi nedumerit.

– Am auzit voci la parter, spuse el. Cine a fost, Jill? Un pacient?

Tânăra știu că-l va afecta să afle despre ce era vorba cu adevărat. Îi aranjă pernele, ajutându-l să stea mai confortabil, apoi îi dădu ceașca de ceai.

– Era un pacient care a venit după o rețetă. Simon i-a promis-o, spuse repede.

Spre ușurarea ei, doctorul găsi explicația satisfăcătoare.

Când coborî la parter îl zări pe Roger, care tocmai intra. Bărbatul o privi concentrat, părând preocupat.

– Bună, Jill! o salută el, dezbrăcându-se și punând haina în cuier.

– Presupun că ești obosit, răspunse ea. Cel mai bine ar fi să te duci în salon, lângă foc. O să-ți aduc o ceașcă de ceai.

El urmă sfatul fără să spună nimic. În clipa în care intră în salon cu ceaiul, Jill îl văzu tresărind și se întoarse spre ea.

Îi întinse ceașca de ceai, dar în loc să bea din ea, bărbatul o puse pe măsuță și se întoarse s-o privească. Figura lui era gravă. Părea un bărbat hotărât să ducă la bun sfârșit o treabă dificilă și neplăcută.

– Jill, spuse el, aș vrea să-ți vorbesc.

Ea dădu din cap.

– Cred că știu despre ce e vorba, Roger. Te-am văzut cu ea, în urmă cu o oră!

– Vrei să spui că… m-ai văzut? se bâlbâi el, fixând-o cu o privire îngrijorată.

– Te-am văzut întâlnindu-te cu asistenta Bailey în fața cafenelei, apoi intrând împreună, explică ea liniștită.

Bărbatul îi evită privirea.

– N-aveam nici cea mai mică idee…

Ea îi puse o mână pe braț.

– Roger, este în regulă. Nu mă deranjează.

– Nu te deranjează ceea ce se întâmplă între mine și Ruth?

– Așadar, Ruth este prenumele ei.

Deodată, Roger explodă cu impulsivitate:

– Jill, a fost dragoste la prima vedere! Pentru amândoi. Îmi pare foarte rău, sincer, dar când se întâmplă astfel de lucruri, pur și simplu nu e nimic de făcut.

Tânăra știa foarte bine că are dreptate. Nu i se întâmplase și ei cu Simon?

– Presupun că vrei să te căsătorești cu ea, nu?

– Jill, mă simt îngrozitor. Dar Ruth susține că e corect să-ți spun imediat.

Tânăra se gândi oarecum cu amărăciune: "Asta este ceva ce ar spune o astfel de femeie. O ruptură clară, curată. Fără încurcături și fără obligații de nici un fel. Nu este genul de femeie dispusă să-l împartă cu altcineva, nici măcar pentru o secundă."

Cu voce tare, spuse altceva:

– Roger, este în regulă. Ceea ce este amuzant e că voiam să te anunț azi că nu pot fi soția ta, pentru că nu te mai iubesc.

Roger rămase cu gura căscată. Jill își ascunse un zâmbet amuzat. Ce lovitură trebuie să fie pentru el să afle că o persoană a încetat să-l iubească!

Dar bărbatul se strădui să zâmbească.

– E în regulă. Fără sentimente negative, da?

– Când vrei să te căsătorești cu Ruth?

– Data viitoare când voi fi acasă, adică peste șase săptămâni. N-am stat prea mult de vorbă. De fapt, azi am cerut-o de soție– în cafenea!

– Sper să fiți foarte fericiți.

– Mulțumesc! răspunse el, privind încurcat în jur. Presupun c-ar fi mai bine să caut un port spre care să navighez curând. Nu prea cred că mai pot rămâne aici.

– Ruth ce părere are? Cred c-ar prefera să te muți. La urma urmei, adăugă ea zâmbind cu ironie, dacă te îndrăgostești din nou de mine?

El râse tare la această glumă. Părea în mod clar foarte ușuat că totul mersese atât de bine.

"Hm, probabil a crezut că voi cădea la picioarele lui în lacrimi", își spuse Jill.

– De fapt, a propus să stau la sora ei până lunea viitoare.

– Cum vrei, ridică tânăra din umeri.

– Ar fi mai bine să mă duc să-mi fac bagajul, declară el. Sora ei stă pe strada Bolton. Ajung de aici în cinci minute.

Jill nu răspunse nimic, iar el se îndreptă spre ușă. După ce o deschise, se întoarse spre ea:

– Vrei tu să-i spui tatălui tău? o rugă el.

Ea zâmbi.

– Da, Roger, o să-i spun. Cred că-i va părea rău. Chiar te plăcea.

– Și eu îl plăceam, declară bărbatul, plecând privirea, apoi ieși în grabă din cameră.

Chiar înainte de consultațiile de seară, Simon intră în bucătăria în care Jill pregătea masa de seară.

– Am fost la secția de poliție, să-l văd pe inspectorul Arkwright, spuse el. I-am povestit ce ți-ai amintit despre doamna Sibley și bărbatul acela. A fost foarte interesat și vrea să-ți vorbească.

– O să-i spun tot ce știu, dar mi-e teamă că nu e mare lucru, clătină ea din cap.

– A spus că va trece în această seară pe aici.

– Foarte bine! zâmbi ea, întorcându-se spre una dintre oalele care fierbeau pe foc.

Înainte să ajungă la ușă, tânărul medic observă:

– Nu l-am văzut încă pe logodnicul tău. Sper că se simte bine. Dacă s-a dus în camera lui, poate c-ar fi mai bine să arunc o privire la rănile lui.

– Nu mai este aici, răspunse ea cu voce calmă. A plecat să locuiască la o prietenă din oraș.

Bărbatul se încruntă.

– De ce-ar face una ca asta?

Respirând adânc, Jill se întoarse să-l privească:

– Simon, Roger nu mai este logodnicul meu. Dar nu vreau să vorbim acum despre acest lucru, trebuie să termin de gătit.

Rămânând o clipă cu ochii la silueta subțire și fragilă a tinerei, Simon își dori să facă doi pași spre ea și s-o prindă în brațe. Biata copilă! Să fie dezamăgită tocmai în aceste clipe grele! Acelui individ, Mason, ar trebui să-i fie rușine!

"Ar trebui să mă duc și să-i spun în față ce părere am despre el!" își spuse bărbatul indignat, apoi își dădu seama că nu era în cea mai bună situație pentru a juca rolul prietenului indignat al unei fete rănite.

Se întoarse brusc pe călcâie și se îndreptă spre cabinetul de consultații. Primii pacienți probabil așteptau deja să intre. Pentru moment, cel mai bine era să uite necazurile– și pe ale lui, și pe ale lui Jill.

***

Inspectorul Arkwright, însoțit de sergentul Dawes, ajunse la ora nouă. Jill le deschise ușa și-i invită în salon.

– Să-l rog și pe doctorul Pearson să ni se alăture? întrebă ea, dar inspectorul clătină din cap.

– Aș prefera să stăm mai întâi de vorbă cu dumneavoastră, domnișoară Harvey.

Tânăra îi invită să ia loc, iar bărbații se așezară de-a dreapta și de-a stânga ei. Sergentul scoase din buzunar nelipsitul carnețel.

– Este adevărat ce spune doctorul Pearson? Ați văzut-o pe doamna Sibley stând de vorbă pe stradă cu un bărbat necunoscut? începu bărbatul. Povestiți-ne mai multe despre această întâlnire.

– Am ieșit la cumpărături și i-am văzut stând de vorbă. Păreau să se certe. Bărbatul mi s-a părut foarte mânios.

– Cum arăta acest bărbat? Puteți să-l descrieți?

– O să mă străduiesc. Avea în jur de treizeci de ani și era de înălțime medie.

Jill încercă să-și amintească toate detaliile pe care le surprinsese în acea zi, dar era foarte dificil. Oricum, tot acest episod nu durase decât câteva secunde.

– Cred că purta o haină lungă, de culoare închisă și o pălărie. În mână purta un soi de geantă… mai degrabă o servietă.

– Avea mustață sau era complet ras?

– Complet ras, sunt sigură.

– Ce culoare aveau ochii lui?

– Eram prea departe să văd acest lucru.

– Părea să fie supărat pe doamna Sibley?

– În mod sigur. După ce aceasta a plecat, a rămas o vreme privind cu furie în urma ei.

– Vi se părea că ea îl amenința?

– Aceasta a fost impresia mea.

Inspectorul îi mai puse întrebări legate de aspectul general al bărbatului, dar nu-și amintea mai mult. În cele din urmă, bărbatul se ridică și-i zâmbi.

– Ne-ați fost de mare folos, domnișoară Harvey, spuse el. O să încercăm să dăm de acest bărbat misterios, deși nu cred că va fi ușor. Bărbați care se potrivesc acestei descrieri sunt pe străzi cu sutele.

Jill nu putea fi sigură dacă fusese sau nu crezută. Expresia bărbatului era la fel de blândă ca la început.

Simon îi spusese că polițiștii ar putea-o bănui că inventează, ca să-l ajute pe el.

– Dacă nu mă înșel, sunteți logodită cu domnul Roger Mason, spuse inspectorul în clipa în care se apleca să-și ia pălăria de pe scaun.

– Eu… ezită ea.

Se întrebă de unde știa acest lucru. Poate că Simon îi spusese când făcuse vizita la sediu.

– Nu este adevărat? insistă el, cu o voce mai dură decât până acum.

– Am fost, răspunse ea. Dar în această după-amiază, a rupt logodna. O să fie soțul altei femei.

– Înțeleg, dădu el din cap, privind-o cu atenție. Era cumva gelos pe prietenia dumneavoastră cu domnul doctor Pearson?

Tânăra se înroși de furie.

– Nu, nu era! răspunse ea pe un ton tăios. S-a îndrăgostit de una dintre asistentele din spitalul în care a fost internat. Se va căsători cu ea. E foarte simplu.

– Scuzați-mă, își ceru inspectorul iertare. Noi, polițiștii, avem niște minți tare ciudate, nu-i așa, sergent?

Celălat polițist mormăi, dar nu răspunse nimic.

– Foarte bine, este vremea să plecăm, anunță inspectorul. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnișoară Harvey. Puteți să vă bazați pe faptul că vom face tot ce ne stă în putință să-l descoperim pe acest bărbat despre care vorbiți. Să mergem, sergent!

După ce-i conduse, tânăra rămase o vreme pe hol. Tremura din toate încheieturile. N-o crezuseră. Era sigură de acest lucru.

Polițiștii erau siguri că nu încearcă decât să-i conducă pe o pistă falsă.

Simon, care rămăsese în această vreme cu tatăl ei, coborî la parter. O văzu stând în hol, palidă și pierdută.

– Ce s-a întâmplat, Jill? întrebă el, întinzând brațele și strângând-o la piept.

– Oh, Simon, nu m-au crezut, suspină ea. Cred că am inventat această poveste, doar ca să te ajut.

– A spus inspectorul acest lucru?

Ea clătină din cap.

– Nu, e prea șiret pentru asta. Dar se citea în ochii lui. Oh, Simon, ce ne facem?

El îi sărută părul cu blândețe.

– Mulțumesc pentru că ai spus "noi", Jill, șopti el. Într-un fel, când știu că ești lângă mine, nu mi se mai pare atât de îngrozitor.

Capitolul 17

În acea seară, în timp ce Jill îi așeza pernele tatălui ei pentru a sta mai confortabil, acesta o întrebă:

– Draga mea, ești foarte îngrijorată, nu-i așa? E vorba despre problema lui Simon?

Tânăra se sperie. Ce știa despre problema lui Simon? Nu-i spusese nimeni că poliția fusese în casă, interogându-i pe amândoi, pe tema misterioasei crime.

Apoi își dădu seama că probabil tatăl ei se referea la păstrarea secretului despre problema lui din trecut, pentru ca pacienții să nu afle.

– Tată, spuse ea repede, azi s-a întâmplat un lucru pe care nu-l știi. Roger și cu mine nu ne vom mai căsători.

– Dar…

– S-a îndrăgostit de o asistentă din spital.

El se întinse și o luă de mână.

– Biata Jill! Și eu care l-am crezut întotdeauna un bărbat de încredere! exclamă el, începând să se enerveze. Ai răbdare să-l văd! O să aibă ce auzi!

Tânăra clătină din cap.

– Nu mai este aici, tată! răspunse ea. A plecat să locuiască la sora logodnicii lui, până luni, când se va întoarce pe vas.

– Nu-mi pari foarte supărată! observă bărbatul.

– Nici nu sunt. De fapt, dacă n-ar fi rupt el logodna, aș fi făcut-o eu. Destul de curând după ce s-a întors, mi-am dat seama că nu-l mai iubesc.

Dar el continua să fie nervos.

– Nemernicul! Măcar să te fi lăsat pe tine să-i dai papucii!

Jill zâmbi.

– Tată, ce rost mai are? Adevărul este că nu mai suntem logodiți. Numai asta contează.

– Cred că ai dreptate, ridică el din umeri, continuând să-i țină mâna. Mă gândeam, în vremea asta cât am zăcut în pat fără nici o ocupație, la Simon și la problema lui. Sunt convins– și cred că și tu– că e nevinovat de abaterea pentru care a fost pedepsit. Mi-am stors creierul să descopăr cum aș putea să-l ajut să-și dovedească nevinovăția. Și, în cele din urmă, am găsit o soluție.

– Ai găsit? îl privi ea nerăbdătoare.

– Desigur, va trebui să aștepte până când voi fi în stare să mă ridic din pat și să mă descurc singur. M-am gândit să mă duc la

Birmingham și s-o caut pe acea femeie care l-a acuzat de tentativă de viol. Cred că, dacă stau de vorbă cu ea, o pot convinge să-și retragă plângerea. Cred că a avut destul timp la dispoziție să se gândească.

– Dar acest lucru nu va însemna că-și va pierde ea reputația?

El rămase o vreme tăcut. După un timp, murmură:

– Draga mea, sunt doctor de foarte multă vreme. În anii aceștia în care m-am ocupat de lucrul cu oamenii, am învățat că dispun de o capacitate uluitoare de a-și schimba punctul de vedere. Poate că acea femeie a suferit cumplit, din cauza problemelor pe care i le-a făcut lui Simon. S-ar putea să fie mai mult decât pregătită să-și ușureze conștiința.

Bătrânul medic închise ochii și se sprijini de pernă, cu un oftat obosit. Jill își retrase încet mâna din mâna lui.

– Tată, cred c-ar fi mai bine să dormi, acum. O să mai vorbim și mâine, dar în această seară ai nevoie de odihnă.

Lăsă o veioză aprinsă lângă pat și se îndreptă cu pași ușori spre ușă. Mai privi o dată spre pat în clipa în care închidea ușa. Tatăl ei era deja adormit.

O oră mai târziu, stând în pat cu ochii în tavan, Jill își aminti cuvintele tatălui ei. "Cred că poate fi convinsă să-și retragă plângerea".

Tresări brusc, iluminată de o idee. Da! De ce nu s-ar duce ea la Birmingham la această femeie– parcă se numea Joan Marsden– și să încerce s-o convingă să-și retragă plângerea?

"O să încerc, hotărî ea. Chiar dacă nu reușesc, nu avem nimic de pierdut. Merită să încerc."

Dimineața, după ce duse tava cu micul dejun, îi spuse lui Simon:

– Crezi că tata se simte destul de bine încât să poată fi lăsat singur câteva ore?

– Desigur! Nu are nevoie decât de odihnă. Vrei să pleci undeva?

– Da, am de făcut niște cumpărături. Am nevoie de o haină nouă și n-am găsit nimic pe măsura dorințelor mele în magazinele din Stirkfield.

– Du-te fără grijă, oricum ai nevoie de o pauză. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru tatăl tău. Doamna Windle va fi aici cea mai mare parte a dimineții, iar eu după-amiază. Când crezi că te întorci?

– Oh, pe la cinci după-amiază.

El zâmbi.

– Nu e nici o problemă. Du-te și simte-te bine. N-ai prea avut timp pentru tine în ultima vreme. Schimbarea o să-ți facă bine.

Ceva mai târziu, își anunță și tatăl că își ia o "zi liberă".

– Foarte bine! exclamă el. Nu-ți face griji pentru mine. Simon tocmai a fost să mă vadă și m-a anunțat că am voie să mă ridic pentru o oră, două.

Așadar, la ora zece, Jill era pe peronul gării din Stirkfield, așteptând trenul care, într-o oră și jumătate, o va duce la Birmingham.

Călătoria se dovedi lipsită de peripeții. Bău o cafea la vagonul– restaurant și, puțin după unsprezece și jumătate, era în marele oraș industrial.

Primul lucru fu să caute într-o cabină telefonică numele Marsden în cartea de telefon. Nu știa numele soțului lui Joan, dar Simon povestise la un moment dat că lucra la Edgbaston, una dintre suburbii.

"Nu pot fi foarte mulți Marsden în Edgbaston", își spuse ea, dând paginile. Erau trei. Își notă toate trei adresele, apoi se duse la stația de taxiuri. Un șofer foarte prietenos fu de acord s-o ducă până la poșta din Edgbaston, care părea un foarte bun punct de început.

În clădirea poștei, îl întrebă pe unul dintre angajați care sunt străzile pe care și le notase.

– Cunoașteți cumva o doamnă Joan Marsden? întrebă ea. Din nefericire nu știu numele soțului ei, deși cred că trebuie să fie unul dintre acești domni. I-am notat din cartea de telefoane.

– Cel mai bine ar fi să vă duceți la bibliotecă și să vă uitați pe listele de votare, răspunse bărbatul. Această doamnă Joan Marsden va fi scrisă împreună cu soțul ei.

Tânăra îi mulțumi și, urmând indicațiile primite, intră curând în bibliotecă și ceru informațiile necesare.

– Joan Marsden, citi ea pe una dintre liste, care locuiește la numărul 8, pe strada Normandy.

Deasupra numelui ei, era marcat numele lui Walter Marsden, care locuia la aceeași adresă.

După ce ieși de la bibliotecă, întâlni un polițist căruia îi ceru să-i spună unde este strada Normandy. Din fericire, era doar la vreo două sute de metri distanță.

Destul de repede, ajunse în fața unei porți înalte, dincolo de care se vedea o grădină îngrijită și o casă cu două nivele. Cu toate că nu era nici un semn de viață, avea impresia că este urmărită de cineva din interior.

Când împinse poarta și urcă pe alee spre ușa de la intrare, avu impresia că vede o draperie mișcându-se ușor.

Trecu destul de multă vreme până când primi răspuns. În cele din urmă, ușa fu deschisă de un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochi triști.

– Da? întrebă el.

– O caut pe doamna Marsden, spuse Jill. Joan Marsden.

Bărbatul rămase câteva secunde tăcut, apoi clătină din cap.

– Doamna Marsden a murit, șopti el. A murit în spital, în urmă cu aproape o săptămână.

Jill îl privi uluită, ca și cum nu și-ar fi crezut urechilor. Se simți copleșită de disperare. La așa ceva nu se așteptase. Acum, ultima șansă a lui Simon de a dovedi că este nevinovat, dispăruse.

– Moartă? repetă ea. Dar…

– Cine sunteți? o întrebă bărbatul cu curiozitate. O cunoșteați pe soția mea?

– Nu! ezită Jill câteva secunde, apoi întrebă: sunteți domnul Walter Marsden?

– Da. Vă pot ajuta cu ceva?

– Putem sta de vorbă, domnule Marsden? îl rugă ea. Ceea ce am de spus este foarte important.

Mai degrabă ezitant, el îi făcu semn să intre. Pătrunseră împreună într-un hol îngust.

– Mai bine intrați aici, spuse el, deschizând o ușă.

Salonul în care o invitase părea plin de praf și neutilizat. Un vas cu flori uscate stătea pe o masă lângă fereastră și canapeaua era acoperită cu ziare. Două scrumiere care nu mai fuseseră golite de ceva vreme se zăreau într-un colț. Aerul era închis și îmbâcsit de fum de țigară.

– Îmi e teamă că nu m-am prea ocupat de casă în ultimul timp, observă bărbatul, ridicând oarecum neajutorat din umeri. De la moartea soției mele, n-am mai găsit energie sau interes pentru nimic.

– Îmi pare rău, încercă să-l consoleze Jill.

El îi arătă un scaun și se așeză în fața ei. Aprinse o țigară, apoi o privi cu atenție.

– Cu ce vă pot ajuta, domnișoară…?

– Numele meu este Jill Harvey, spuse tânăra. Am venit din Stirkfield, cu dorința să-i vorbesc soției dumneavoastră. Dar acum, desigur, nu pot decât să vă pun o întrebare, cu speranța că puteți să mă ajutați.

– Care este această întrebare? murmură el, fără să pară prea interesat.

– Este vorba despre un medic pe nume Simon Pearson, declară ea, conștientă de schimbarea intervenită în expresia bărbatului.

– Doctorul Pearson? Ce vreți să știți despre el?

Ea se aplecă în față, fixându-l cu privirea.

– Domnule Marsden, știți că soția dumneavoastră l-a acuzat pe doctorul Pearson de tentativă de viol?

Bărbatul rămase tăcut, așa că ea continuă:

– Ca urmare, medicului i s-a ridicat dreptul de practică, cu toate că mai târziu i-a fost reacordat. Dar reputația lui este în continuare pătată.

Nici la această declarație bărbatul nu reacționă.

– Doctorul Pearson este acum asistentul tatălui meu, insistă ea. Și eu și tata suntem siguri că e nevinovat. Am venit aici să o rog pe soția dumneavoastră să-și retragă plângerea, să admită că această acuzație se datora unei stări de rău a domniei sale.

Domnul Marsden se ridică de pe scaun și se îndreptă spre fereastră.

– Și ce anume voiați să mă întrebați pe mine? se auzi vocea lui slabă și neliniștită.

– Voiam să vă întreb dacă dumneavoastră credeți că doamna Marsden spunea adevărul? Dacă da, ultima șansă a medicului Pearson de a-și salva reputația, a dispărut. Va purta toată viața lui această povară îngrozitoare.

Bărbatul rămase tăcut, cu umerii căzuți, privind în gol. În cele din urmă se întoarse spre ea.

– Vreau să vă arăt ceva, murmură el, apoi se îndreptă spre ușă.

Capitolul 18

Jill ajunse acasă ceva mai târziu în acea după-amiază. Inima îi tremura de emoție, în clipa în care încercă să deschidă ușa. În cele din urmă, reuși și pătrunse în hol.

– Simon! Simon! strigă ea.

Îl auzi coborând scările și alergă spre el. Bărbatul o privea uluit.

– Jill, ce s-a întâmplat? Ce este? întrebă el, privindu-i figura radioasă de fericire, obrajii îmbujorați și zâmbetul larg.

– Oh, Simon, totul este bine! Tu… nu mai ai de ce să-ți faci probleme! se bâlbâi ea, dornică să spună totul cât mai repede. Ai fost declarat nevinovat! Totul e minunat și eu… eu…

Tânărul medic o prinse de umeri și o privi cu atenție.

– Jill, calmează-te, spuse el. Nu-mi dau seama despre ce vorbești.

Cu un mare efort, tânăra reuși să se controleze.

– Azi am fost la Edgbaston, începu ea, apoi continuă repede, văzându-i expresia speriată. Am vrut să aflu dacă doamna Marsden nu s-a răzgândit în ceea ce privește acuzația de tentativă de viol.

El se încruntă.

– Nu prea cred că se poate obține ceva de la ea.

Ea clătină din cap. O parte din bucuria de pe figura ei se șterse.

– Da, Simon, îmi e teamă că ai mare dreptate, recunoscu ea. Când am ajuns la casa familiei Marsden, am vorbit cu domnul Walter Marsden. Acesta mi-a spus că soția lui a murit în urmă cu o săptămână.

Mâinile lui îi părăsiră umerii. Învins, îi întoarse spatele.

– Așadar, asta a fost tot, șopti el. Dacă doamna Marsden nu mai este, ultima mea șansă de a-mi recâștiga reputația a murit cu ea.

Nerăbdătoare, Jill îl prinse de mână și-l întoarse spre ea.

– Nu, nu e așa! strigă ea. De ce crezi că sunt atât de agitată, Simon? Doar nu crezi că e de vină știrea că doamna Marsden a murit!

El își mușcă buzele.

– Îmi pare rău, Jill. Cred că sunt puțin confuz. Mai bine aștept să-mi spui totul. Dar tot nu înțeleg cum…

Tânăra deschise ușa de la salon.

– Să intrăm, propuse ea.

După ce se așezară în fața focului, continuă să povestească:

– Domnul Marsden nu s-a mai dus la serviciu din ziua morții soției lui. Era atât de afectat de moartea ei, încât șefii lui i-au sugerat să-și ia concediu. Când i-am spus că vizita mea la Edgbaston avea ca scop s-o conving pe soția lui să-și retragă plângerea, m-a lăsat singură câteva secunde, apoi s-a întors cu o scrisoare!

– O scrisoare? repetă el nedumerit.

– Da, era o scrisoare pe care o scrisese pentru Consiliul Medical General.

Acum, Simon îi sorbea fiecare cuvânt, atent și tensionat.

– Continuă! o grăbi el.

– Se pare că, în ultima ei noapte, soția lui i-a spus că nu poate muri cu un păcat pe conștiință, zâmbi Jill. Când a întrebat despre ce este vorba, a recunoscut că se îndrăgostise de tine și, pentru că nu-i răspundeai la sentimente, a hotărât să te pedepsească.

– Așadar, ura este la baza acelei acuzații? Pentru că am respins-o?

– Nu se simțea foarte bine, mi-a spus soțul ei. După plecarea ta, a dus-o la câțiva specialiști, dar nu mai era mare lucru de făcut.

– Și spuneai că domnul Marsden a scris o scrisoare pentru Consiliul Medical?

– Mi-a arătat o copie a acelei scrisori. În același plic, a adăugat o mărturisire scrisă și semnată de doamna Marsden, cu câteva zile înainte de intrarea în spital. Domnul Marsden crede că vei afla curând de la Consiliul Medical cum stau lucrurile.

Jill se apropie de el. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Oh, Simon, mă bucur atât de mult pentru tine, șopti ea.

Bărbatul o prinse în brațe.

– Jill, de ce ai făcut asta pentru mine? întrebă el nesigur.

– Dragul meu, ar trebui să știi deja!

O sărută ușor, cu blândețe.

– M-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care am intrat în această casă, Jill, murmură el. Dar mai întâi a fost Roger, apoi doamna Sibley și…

Ea se lipi mai tare de pieptul bărbatului iubit.

– Și eu te iubesc, Simon! Nimic nu trebuie să mai stea vreodată între noi.

El clătină din cap cu tristețe.

– Dar mai este ceva între noi, mult mai grav decât ridicarea dreptului de practică. Nu putem fi împreună, atâta vreme cât sunt considerat suspect de crimă.

– Simon, dar ești nevinovat! exclamă ea. Poliția nu are nici o dovadă împotriva ta. Dacă ar fi avut, te-ar fi arestat deja.

Bărbatul rămase o vreme neclintit, atent. Părea că ascultă ceva.

– O mașină a oprit în fața casei, spuse el.

Ceva din tonul vocii lui o înspăimântă.

– Simon, ce se întâmplă? De ce arăți așa ciudat?

– E poliția, murmură el. Sunt sigur de asta!

Când clopoțelul de la intrare răsună, el se îndreptase deja spre ușă.

– Mă duc, oftă el. Te rog să rămâi aici, Jill. Dacă se întâmplă ce e mai rău, nu vreau să mă vezi cu cătușe.

Ieși repede din cameră. Jill rămase nemișcată, dorind să-l urmeze, dar amintindu-și rugămintea lui disperată.

În câteva secunde, ușa se deschise și Simon intră, urmat de inspectorul Arkwright. Dar sergentul Dawes nu se vedea nicăieri.

– Inspectorul susține că are ceva foarte interesant de spus, zâmbi Simon.

– Bună seara, domnișoară, o salută polițistul.

Jill îi luă pălăria și-l invită să ia loc.

Bărbatul zâmbi și-și scoase pipa din buzunar.

– Deci, despre ce este vorba? întrebă Simon cu asprime. În hol mi-ați spus că nu sunteți aici ca să mă arestați.

Celălalt începu să-și umple pipa. Ochii lui o căutară pe Jill.

– Domnișoară Harvey, dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc pentru că ne-ați pus pe calea cea bună în rezolvarea aceastui caz, spuse el, apoi zâmbi amuzat. Ei, drăcie, parcă aș fi rostit o replică dintr-un film polițist!

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, îl privi nedumerită Jill.

– Mi-ați spus că doamna Sibley stătea de vorbă pe stradă cu un bărbat, continuă inspectorul, netulburat. Și că se certa cu acesta.

– Dar credeam că nu m-ați crezut!

– Polițiștii sunt niște persoane neîncrezătoare, prin natura meseriei lor, domnișoară Harvey, explică inspectorul, aprinzându-și pipa. Descrierea pe care ne-ați dat-o a fost verificată cu atenție, așa cum se face cu toate indiciile. Nu poți fi niciodată prea precaut, în aceste situații.

Pentru o clipă, bărbatul îl privi pe Simon. Jill se înfioră. Era evident ce voia să spună. Simon fusese primul suspect, iar ceea ce povestise ea nu-l îndepărtase nici o clipă din drumul pe care-l urma: descoperirea unei probe cu ajutorul căreia să-l aresteze pe bărbatul pe care-l iubea.

– În timpul verificărilor, au ieșit la iveală următoarele fapte, povesti mai departe bărbatul. Proprietara la care stătea doamna Sibley a vorbit despre un bărbat care o vizitase pe victimă de două sau de trei ori. Acesta se potrivea descrierii dumneavoastră, domnișoară.

Jill asculta cu interes. Nerăbdătoare, îl grăbi:

– Continuă, inspectore. L-ați găsit?

Bărbatul începu să râdă.

– Răspunsul este da. L-am găsit, dar nu imediat. Înainte să punem mâna pe el, am descoperit una sau două noutăți

despre doamna Sibley. Am aflat că avea un dosar destul de voluminos și, cu ajutorul acestuia, i-a reconstituit identitatea. Pe scurt, venea din Londra și era căsătorită cu un răufăcător pe nume Charlesworth. Acest bărbat intrase de multe ori în necazuri și, cu descrierea de la Scotland Yard, am reușit să lărgim perimetrul de cercetări. Ca să nu vă plictisesc cu detalii, azi-dimineață am arestat un bărbat în Bolford. După câte știți, e cam la treizeci de mile de aici. Echipa de medici legiști ne-a anunțat că unele dintre firele găsite sub unghiile victimei proveneau de la jacheta pe care Charlesworth încă o purta când am început interogatoriul.

– Și l-ați acuzat? întrebă Simon.

– Da! Chiar azi, în jurul prânzului.

– Dar, dacă acest bărbat pe nume Charlesworth, era soțul doamnei Sibley, de ce nu purtau aceleași nume? vru să știe Jill.

– Oamenii de teapa ei își aleg deseori nume false, domnișoară Harvey. De fapt, în urma celor pe care le-am aflat despre soțul ei, nu este greu de înțeles de ce prefera să nu-i poarte numele. Este un traficant de droguri, pe lângă alte lucruri la fel de plăcute.

Simon părea nedumerit.

– Nu pot înțelege de ce doamna Silbey ar fi vrut să-l șantajeze! spuse el. La urma urmei, era soțul ei și probabil cunoșea la fel de multe lucruri neplăcute despre ea. Ar fi putut să-i plătească la fel.

Inspectorul dădu din cap.

– Ai dreptate, doctore. Dar vezi, doamna Sibley nu-și șantaja soțul. Îl amenința că se va duce la poliție din cu totul alt motiv.

Captând atenția celor doi tineri, bărbatul continuă să le explice:

– Doamna Sibley aflase recent că soțul ei era deja căsătorit, când a luat-o de soție. Iar aceasta, oricât de rea din fire ar fi fost, nu suporta gândul că fusese târâtă într-o căsătorie bigamă. Presupun că mândria ei era rănită! Așa că, atunci când i-ați văzut certându-se, domnișoară Harvey, de fapt îl amenința că se va duce la poliție să-l pedepsească pentru ceea ce a făcut. Iar el știa că, dacă era arestat pentru posesie și trafic de droguri, urma să stea mult și bine în închisoare.

– Așa a hotărât s-o omoare, trase concluzia Jill.

– Da, cam așa stau lucrurile, fu de acord inspectorul. De fapt, când și-a dat seama că este încolțit, și-a recunoscut fapta. Cred că se așteaptă să fie acuzat de omor prin imprudență și nu de omucidere din culpă. Dar, după părerea mea, este foarte optimist.

– Și cum a reușit s-o atragă în pădurea Greystock? se interesă tânărul medic.

– N-a reușit. Probabil că a stat ascuns, așteptând să se întoarcă acasă, a omorât-o, apoi a urcat-o în mașina închiriată cu câteva zile mai devreme și a dus-o în pădure. Am examinat

mașina și am ajuns la concluzia că a fost folosită pentru transportul cadavrului.

Inspectorul se ridică.

– Iar acum trebuie să plec, spuse el. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule doctor, și vă mulțumesc mai ales dumneavoastră, domnișoară Harvey.

Cei doi îl însoțiră în hol. Înainte ca bărbatul să ajungă afară, Jill îl opri și-i povesti că reputația lui Simon era din nou intactă.

– Nu e o veste minunată, inspectore? întrebă ea.

Inspectorul îi întinse mâna tânărului medic.

– Felicitări, doctore! spuse el. Această domnișoară pare să fie talismanul dumneavoastră norocos, în mai multe privințe chiar. Să sperăm că veți rămâne în Stirkfield și după ce doctorul Harvey își revine?

Pentru o clipă, Simon o privi pe tânăra de lângă el.

– Aceasta depinde de același talisman norocos, zâmbi el.

După plecarea inspectorului, Simon o strânse în brațe.

– Eram foarte serios, murmură el. Totul depinde de tine, dacă rămân sau nu în Stirkfield. Te iubesc, Jill. Vrei să fii soția mea?

Tânăra încercă să vorbească, dar cuvintele refuzau să se lase rostite. Dar ochii ei erau grăitori și-i spuseră bărbatului iubit tot ce voia să știe…

Puțin mai târziu, tânăra îl împinse cu blândețe.

– Să urcăm la tata, dragul meu, șopti ea. Avem atât de multe să-i povestim!

Sfârșit